

**MEER
FOR
PROFIELEN**

KENNIS VS VAARDIGHEDEN

Dagelijkse onderwijspraktijk bij paramedisch

**Ex-Spunk Raoul de Jong
ZOEKT NIET MEER**

Kennis vs vaardigheden

Het Nederlandse onderwijs, met name de onderwijsvernieuwingen, zijn onderwerp van een felle woordenstrijd. De standpunten lopen uiteen van 'tegenstanders zijn conservatieven die terug willen naar de jaren vijftig' tot 'voorstanders helpen het Nederlandse onderwijs om zeep en zorgen ervoor dat het kennisniveau van studenten zakt tot een bedroevend niveau'. Centraal in het debat staan de termen 'het nieuwe leren' (een onderwijsvorm waarbij studenten meer zelf verantwoordelijk worden gesteld voor hun lesprogramma en leraren meer optreden als coach die leerlingen begeleidt) en het competentiegerichte leren. De twee begrippen worden vaak als synoniem gebruikt, maar betekenen niet helemaal hetzelfde. Het competentiegerichte leren legt behalve op het zelfstandiger leren werken de nadruk op het aanleren van vaardigheden als presenteren, communiceren, analyseren en samenwerken. De onderwijsvernieuwing krijgt binnen de HR vorm in het ROM (Rotterdams Onderwijs Model), een praktijkgestuurd, kennisgestuurd en studentgestuurd model. Wonderlijk genoeg bestaat er weinig wetenschappelijk onderzoek naar de effecten van de verschillende vormen van onderwijsvernieuwing. Er is weinig wetenschappelijk bewijs, zo bleek ook uit een lezing van HR-lector Streumers over dit onderwerp, enkele maanden geleden. Er zijn geen harde cijfers. Het zijn vooral meningen die over elkaar heen buitelen. Reden voor *Profielen* om zelf op onderzoek uit te gaan binnen de hogeschool. Hoe pakken de onderwijsvernieuwingen bij ons uit? Het cluster paramedisch gaf ons de ruimte om uitgebreid rond te kijken binnen de opleidingen van ergotherapie, fysiotherapie en logopedie. De vraag: Weten de studenten nog voldoende over bijvoorbeeld anatomie of zijn ze te druk met het vormgeven van hun Persoonlijk Ontwikkelings-Plan (POP)? Over de resultaten van deze zoektocht kunt u verderop in dit blad uitgebreid lezen. Voor ons een leerzame en nuttige exercitie die we binnenkort graag herhalen bij een ander cluster.

Dorine van Namen
Hoofdredacteur *Profielen*

4 Welles-nietes

Ontbrekende handtekening

4 De concurrentie

4 D'r bij klussen

Robbert Koster werkt als dj en runt zijn eigen evenementenbureau, *Playevents*. Leerzame bijbaantjes dus voor iemand die vrijetijdsmanagement studeert.

5 Wie ben jij dan?

Katie Steenman, derdejaars fysiotherapie, werd als roeister uitverkozen tot Rotterdams sporttalent 2006.

6 Interview

Is hij schrijver, acteur, programmamaker of zanger? Ex-Spunk Raoul de Jong doet in ieder geval dingen waar veel mensen van dromen. Hij schreef mooie boeken en maakt naast verre reizen ook muziek. De Jong werd vooral bekend door zijn Spunk-columns, maar is tegenwoordig 'klaar met schrijven'.

8 Bij de les

'Ik heb, jij hebt, hij ...heeft'. Bij het keuzevak *Vorbereidingscursus Nederlands voor het toelatingsexamen* worden de *basics* weer even afgestoft en opgefrist.

9 Onderwijs actueel

Is een boete de juiste maatregel om ervoor te zorgen dat docenten tentamens binnen de gestelde termijn nakijken? In Maastricht werken ze al jaren met een boetesysteem.

9 Column

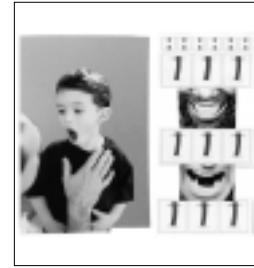
René van Kralingen, ROM-melig

10 De inspirator

Gary Kielhofner wilde als tiener priester worden, maar is nu wereldwijd een van de meest invloedrijke ergotherapeuten. Met name zijn *model of human occupation* vindt overal navolging.

12 Nieuws HR

HR en Sjanghai, Plasterk, miljoenen voor lerarenopleidingen, wijk in de wereldstad, HR-tram, Amerikaanse handelsmissie, Drink en Link, roadshow reorganisatie, D-lited, starter en student, open dag januari, single shoppen (pag. 25)

20 Achtergrond

Vanaf 2004 werkt de HR met het ROM, de Rotterdamse variant op het competentiegerichte leren waarbij vaardigheden een belangrijke rol in het curriculum krijgen. *Profielen*

bekeek het effect van het ROM op het dagelijkse onderwijs bij het cluster paramedisch. Weten studenten nog genoeg van anatomie of hebben ze het te druk met het opstellen van hun POP?

24 Stage en beroep

'Liever een goede buur dan een verre vriend.' Dat is de slogan van Tante Kwebbel, een project van het CVD. Robin den Otter, derdejaars commerciële economie, doet de marketing van Tante Kwebbel als stageopdracht.

25 Afgestudeerd

Marieke van Oorschot wist al van kleins af aan dat ze ergotherapeut wilde worden. Toch werkt ze nu niet als ergotherapeut maar als intercedent bij Randstad gezondheidszorg.

28 Uitgaan

Negenhonderd computerfanaten in een Rijswijkse evenementenhal. Er is niet veel meer te horen dan geroezemoes, getik en gekraak. Het echte rumoer is te horen en

zien op de talloze computerschermen waar intens gestreden wordt. *Profielen* wil ook van deze tijd zijn en bezocht een LAN party.

30 Recensies

o.a. Freedom Writers, www.stumbleupon.com en *Het laatste offer*

32 Personeelsrubriek Arbeid adelt

Interview met Ingrid Brouwers, scheidend hoofd interne dienst Museumpark

34 Adressen en infobalk Hogeschool Rotterdam

De concurrentie

Profielen kijkt over de heg bij collega-hogeschool- en universiteitsbladen.

Trajectum – Hogeschool Utrecht Faculteit Natuur en Techniek treft veiligheidsmaatregelen

De medezeggenschapsraad van de faculteit Natuur en Techniek heeft extra veiligheidsmaatregelen gekregen op de locatie Oudenoord 700. Door verbouwingen bleek de locatie niet veilig. Nooduitgangen waren verkeerd aangegeven of zelfs op slot. De brandweer laat weten dat de verantwoordelijkheid bij de directie ligt. Projectleider Guus Adriaanse vertelt dat er actie is ondernomen en dat vluchtroutes inmiddels weer in orde zijn.

Mare – Universiteit Leiden
Opleidingscommissies ondergewaardeerd
De Leidse Studenten Raad heeft een advies geschreven aan het college van bestuur over het functioneren van de opleidingscommissies (oc's). Volgens de raad worden de oc's onvoldoende gewaardeerd en zijn ze niet bekend genoeg. Hierdoor is het voor studenten niet aantrekkelijk om in zo'n commissie te zitten. Vaak weten studenten niet eens dat er een oc bestaat en wie erin zitten. Op deze manier

bereiken klachten niet de juiste personen en dit is niet goed voor de kwaliteit van het onderwijs. Binnenkort zal de universiteit een discussie starten over de kwaliteitszorg van het onderwijs, waarbij ook aandacht zal worden besteed aan de rol van de oc's.

DELTA – Technische Universiteit Delft Registratie van promovendi moet aangescherpt

Volgens rector Jacob Fokkema moeten er dit jaar veranderingen plaatsvinden op het gebied van registratie van promovendi. Het college van bestuur heeft geen helder overzicht van het aantal mensen dat bezig is aan een promotie. De rector vindt dat faculteiten die registratie moeten aanscherpen en dat het direct op centraal niveau moet gebeuren. Om dit waar te maken gaat Fokkema een commissie in het leven roepen die op een heldere registratie moet toezien.

SD

ook wel dik voor. Ik vind het heel moeilijk om een prijs te bepalen. Met *Playevents* verdien ik ongeveer vijf-, zeshonderd euro in de maand.

Draagt je bijbaantje iets bij aan de huidige opleiding en je toekomstige carrière?

Jazeker. Het netwerk wat ik nu opbouw is heel handig. Ik kom met veel mensen in contact. Na mijn studie wil ik voor mezelf beginnen en mijn bedrijf uitbreiden.

Waar geef je het geld aan uit?

Reizen. Ik ben net terug uit Australië en ben pas naar Mexico geweest. Ook ben ik gek op fotografie. Ik bied in mijn bedrijf foto's aan die foto's maken van de evenementen. Soms doe ik dat ook zelf. Ook geef ik veel geld uit aan uitgaan. Ik ben wel heel kieskeurig in waar ik heen ga, maar ik zit niet thuis op zaterdagavond.

Kun je ervan rondkomen?

Jawel.

Wat wordt je eerste grote aanschaf als je straks een vet hbo-salaris hebt?

Iets met fotografie. Een dikke Mac of een nog mooiere camera.

www.playevents.nl

SD

Welles-nietes

klacht van
aanmeldend student
tegen
directeur van de dienst instroom-
management
uitspraak college van beroep
ONGEGROND

Ontbrekende handtekening

Om aan alle inschrijvingsverplichtingen te voldoen heeft een aankomend student op 29 september alle benodigde bescheiden (machtigingsformulier, kopie paspoort en diploma) ingeleverd bij de receptie van locatie Kralingse Zoom. Op een later tijdstip krijgt hij telefonisch te horen dat niet alles ingeleverd was en dat hij de spullen had moeten inleveren bij de locatie Museumpark. Dit is hem niet gezegd bij de Kralingse Zoom. Het machtigingsformulier zou ook niet ondertekend zijn, waardoor de student niet aan zijn financiële verplichtingen voldaan heeft voor 1 oktober. De student is van mening dat hij het formulier wél heeft ondertekend. Nadat de student op 3 oktober te horen heeft gekregen dat hij niet ingeschreven is, heeft hij geen bezwaar aangetekend. Het inleveren op de Kralingse Zoom is niet het grootste probleem. Dat is het ontbreken van de handtekening. Doordat de student de spullen op het laatste moment heeft ingeleverd, ongetekend en op de verkeerde locatie, kan de hogeschool niets verweten worden. Deze blijft bij het standpunt dat de student niet tijdig aan alle verplichtingen voldaan heeft en daarom niet ingeschreven kon worden. Het college van beroep besluit op de zitting om een kopie van het machtigingsformulier op te vragen om zo vast te kunnen stellen of het wel of niet ondertekend is. Het blijkt niet ondertekend en daardoor onbruikbaar als machtigingsformulier. Hierdoor heeft de student niet voor 1 oktober aan alle verplichtingen voldaan. Het college van beroep stelt dat de problemen niet zijn ontstaan als gevolg van fouten van de hogeschool. En daarmee heeft de hogeschool juist gehandeld door de student niet in te schrijven.

MG

Wiebenjijdan?

KATIE STEENMAN (19)

Derdejaars fysiotherapie

Roeier Katie Steenman werd eind vorig jaar verkozen tot Rotterdams sporttalent 2006.

De wedstrijd was een initiatief van het AD Rotterdams Dagblad en de lezers verkozen haar boven de vijf andere genomineerden. Eerder eindigde zij op de derde plaats tijdens het WK onder 23.

Laatst ontvangen sms'je...

Van mijn vriend.

Trots op... Mijn 86-jarige oma die elke week weer een lekkere maaltijd voor me op tafel weet te zetten.

Hekel aan... Mensen die altijd overal meteen een probleem van maken zonder eerst eens naar andere mogelijkheden te kijken. Ook heb ik een hekel aan mensen die zich niet aan gemaakte afspraken houden.

Vijf jaar geleden... Was ik veertien en ik zat op de havo. Toen was ik ook al heel veel bezig met sport. Ik denk dat ik rond die tijd bezig was met kiezen tussen schaatsen en roeien. Ik ben voor het roeien gegaan omdat ik het erg leuk vond en het op dat moment met roeien ook goed ging. Mijn hele familie roeit zo'n beetje, mijn broer op hoog niveau.

Dagje ruilen met... Jeeetje, dat vind ik moeilijk. Er is niet echt iemand met wie ik zou willen ruilen. Wel zou ik graag een dag een man zijn. Gewoon, omdat ik helemaal niets van ze begrijp. Maar ook zou ik weleens iemand willen zijn in een totaal andere cultuur, omdat wij daar als westerlingen nooit wat van zullen snappen. Iemand in India of zo.

In het weekend... Ben ik aan het trainen, twee keer per dag. Ik train twaalf keer per week. Doorde- weeks voor en na school. Soms als ik tussenuren heb kan ik tussen de lessen door nog trainen.

Geleerd op de HR... Mensen bereiken. Niets komt vanzelf, je moet voet bij stuk houden als je iets voor elkaar wilt krijgen. Dat heb ik geleerd omdat ik mijn sport en mijn studie moet combineren. Ik vind het heel moeilijk om dingen van mensen te vragen, maar nu moet ik wel. Ik moet echt doorzetten.

Boek... Ik lees heel weinig boeken, het gaat veel te langzaam. Eigenlijk lees ik alleen studieboeken, daar gaat al heel erg veel tijd in zitten. Ik kan niet echt zeggen dat ik een favoriet boek heb. Wel heb ik als laatste *Komt een vrouw bij de dokter* gelezen en dat heeft veel indruk op me gemaakt.

Cd... Op dit moment luister ik veel naar de cd van Bløf.

Verslaving... Ja, dat moet toch wel het sporten zijn.

Ooit... Ga ik een wereldreis maken. Ik wil heel graag naar Zuid-Afrika. Maar het is moeilijk plannen. Ik wil meedoen met de Olympische Spelen van 2008. Als dat lukt ga ik in dat jaar waarschijnlijk niet afstuderen. Als het niet lukt, hoop ik wel in 2008 te kunnen afstuderen en dan wil ik in 2009 reizen. Later kan niet, dan zit het te dicht op de volgende Spelen.

SD

Robbert Koster (23) Vierdejaars vrijtijdsmanagement d'r bij KLUSSEN

Waar werk je?

Ik werk als dj en heb daarnaast mijn eigen evenementenbureau, *Playevents*. Ik organiseer alle soorten evenementen, regel apparatuur en de dj. Naast mezelf heb ik nog zes of zeven andere jongens die ik in kan zetten voor verschillende stijlen. Ook sta ik achter de bar in een swingcafé, waar ik ook draai.

Hoe lang doe je dit werk?

Als dj ben ik al zes of zeven jaar bezig. Ik ben ongeveer anderhalf jaar geleden met mijn bedrijf begonnen omdat ik op een gegeven moment zoveel opdrachten kreeg. Ik wilde alles netjes voor de belasting doen qua facturen en zo. Op deze manier was het voor iedereen het makkelijkst.

Hoe bevalt je werk?

Goed, ik krijg betaald voor wat ik leuk vind. Ik ben lekker vrij en altijd met mijn hobby bezig.

Hoeveel uur per week?

Ongeveer tien uur gemiddeld. De ene week is dat dertig uur, de andere nul.

Wat verdien je?

Met draaien verdien ik tussen de 150 en 250 euro per keer. Het verschilt wel heel erg waar ik heen ga. Laatst draaide ik voor een gehandicapte jongen die schildert en zijn tentoonstelling opende. Hij betaalde alleen voor de apparatuur, dan vind ik het gewoon leuk om te komen. Maar soms heb je mensen of bedrijven met veel geld, die betalen er dan

foto: Leven Willemse

Raoul de Jong

ZOEKT NIET MEER

Wie is Raoul de Jong (22)? Hij schreef mooie boeken en maakt naast verre reizen ook muziek. De Jong werd vooral bekend door zijn *Spunk*-columns, maar is tegenwoordig 'klaar met schrijven'. *Profielen* spreekt hem digitaal omdat de geboren Schiedammer en creatieve duizendpoot dit keer in de Chinese miljoenenstad Sjanghai is beland.

Wat ben je daar in Sjanghai aan het doen?

'Iets voor televisie, samen met Gianluca, mijn vriend. Ik kan er echt, echt nog niks over zeggen, maar ik ben er heel enthousiast over. Ik kan wel een beetje vertellen hoe we de dagen doorbrengen: voornamelijk met research. Vandaag hebben we oude villa's bezocht die de kolonisten hier in de jaren dertig hebben gebouwd. Enorme paleizen met geweldige tuinen en balzalen. Heel mooi en walgelijk tegelijk als je bedenkt dat de Chinezen toen zelf nauwelijks te eten hadden. Verder zijn we op zoek naar informatie over de Culturele Revolutie. Het is belangrijk om er meer over te weten als je China wilt begrijpen, juist omdat het onderwerp hier zo'n ontzettend taboe is. Elke keer als we mensen ernaar vragen, moeten we de camera uitzetten en kunnen ze alleen maar glimlachen. Achterin een stoffig boekwinkeltje hebben we uiteindelijk een boek gevonden met verboden foto's van de Culturele Revolutie die veertig jaar verborgen zijn geweest en onlangs in New York zijn uitgegeven. Als je ze ziet, begrijp je meteen waarom niemand hierover wil praten.'

Schrijven, modellenwerk, acteren, muziek maken, alles waar je beroemd mee kan worden staat op jouw cv. Vanwaar die ambitie om in de schijnwerpers te staan?

'Nou, dat is wel een beetje kort door de bocht. De drang is niet om in de schijnwerpers te staan, de drang is om te schrijven, te acteren, om muziek te maken. Klinkt misschien een beetje pretentius, maar zo is het. Om de gedachten en beelden die ik in mijn hoofd heb eruit te krijgen en er iets mee te doen. Omdat ik dat leuk vind, omdat dat is wat ik goed kan. En ja, daar hoort bij dat het door mensen wordt gehoord, gezien en gelezen. Natuurlijk vind ik dat leuk en doe ik het ook daarvoor. Maar het is niet waar het begint, niet waar ik het om doe en het is zeker niet het belangrijkste. Als ik dat het belangrijkste had gevonden, zat ik nu wel in Costa.'

Je debuteerde in 2004 met een semi-autobiografische coming-of-age-roman getiteld Het Leven is verschrikkelijk waarin hoofdpersoon Raoul totaal niet weet wat hij met zijn leven wil en moeite heeft de wereld te snappen. Is dat nog steeds typerend voor jou?

'Ik heb juist eigenlijk altijd heel goed geweten wat ik met mijn leven wilde, het probleem was alleen dat ik het niet allemaal meteen kreeg zoals ik het wilde. Daarom was *Het Leven Verschrikkelijk*. Maar alles wat verschrikkelijk is, is uiteindelijk ook ergens goed voor, en daarom is het nooit echt verschrikkelijk. Daar ging het boek over. Maar als jouw vraag is of ik sinds het jaar na de middelbare school ben veranderd: Ja. Ik weet beter wat ik wil. Of meer: Ik weet welke dingen ik niet meer wil – waarvan ik toen nog dacht dat ik ze wilde – omdat ik ze inmiddels heb gehad.'

In 2006 verscheen Stinknegers, een verzameling verhalen over je reis door Afrika.

Je schreef ook columns in het tijdschrift Internationale Samenwerking (IS). Ontwikkelings-samenwerking was jouw 'ding'. 'Ontwikkelings-samenwerking is nooit echt mijn 'ding' geweest. Ik wilde graag op reis na de middelbare school en kon naar Afrika door voor Plan (voormalig Foster Parents) en Spunk over ontwikkelings-samenwerking te schrijven. Omdat ik er zo sceptisch over was, was dat juist interessant. Kijken of mijn vooroordelen klopten. Het enige wat ik mezelf heb voorgenomen was eerlijk te blijven. Plan vond dat ik daardoor soms een beetje te negatief was, maar over het algemeen heeft het me alleen maar goeds opgeleverd. Stinknegers heeft een journalistieke prijs gewonnen en op het moment dat ik even geen geld verdiende, bood IS me een column aan. Heb ik een jaar volgehouden, maar onlangs ben ik ermee gestopt. Ontwikkelings-samenwerking zal nooit mijn 'ding' worden, dus werd het ook een beetje hypocriet om het alleen voor het geld te blijven doen.'

Waarom, denk jij, gaan sommige mensen vier maanden door Afrika reizen of op goed geluk naar New York en blijven anderen thuis? En waarom behoort jij niet tot die laatste groep?

'Dezelfde reden waarom ik liedjes en boeken schrijf. Omdat ik ongelukkig word als ik het niet doe. Ik vind het fijn om nieuwe dingen te leren over het leven, nieuwe mensen te ontmoeten, andere plekken te zien, te doen waar ik altijd van heb gedroomd. Maar het is niet alleen maar leuk, het is ook eng om Nederland achter te laten, mijn vrienden, de veiligheid. Dat geldt ook voor boeken en liedjes schrijven, ik heb keuzes moeten maken die niet makkelijk waren. Ik weet nooit wanneer er geld binnenkomt, of ik mijn rekeningen kan betalen, of ik over twintig jaar nog kan werken. Ik denk dat veel mensen dromen van de dingen die ik doe, maar de voorkeur geven aan veiligheid. Wat best logisch is, want veiligheid is natuurlijk ook heel fijn.'

In je boeken komt naar voren dat je niet weet of en zo ja wat je zou willen studeren. Ben je daar inmiddels uit?

'Ja. Niet. Ik heb het een jaartje geprobeerd, nadat ik terugkwam uit Afrika. Literatuur-wetenschappen in Amsterdam, omdat iedereen vond dat ik toch iets moest studeren. Maar het klopte niet, het voelde heel onnatuurlijk. Dat je op je kamertje boeken uit je hoofd moet leren over wat iemand anders over andere mensen of over het leven heeft gedacht. Terwijl je ook buiten kan zijn, het allemaal zelf kunt leren en het leven kan leven. Dat is meer mijn manier, ik ben te ongeduldig voor studeren.'

Je hebt er talent voor om dingen helder op te schrijven, precies zoals je ze ziet. Dat lijkt heel makkelijk, maar is het dat ook of ben jij een schrijver van schrappen en schaven?

*'Stinknegers heb ik heel snel geschreven, live zeg maar. Terwijl ik in Afrika zat, moest ik om de dag een stukje inleveren, dus voor schaven en schrappen was geen tijd. Voordat die stukjes gebundeld werden, zijn mijn agent en ik er nog wel een keertje overheen gegaan voor schrijffouten, maar dat was alles. In *Het Leven is verschrikkelijk* en *It's Amaazing!*, het boek dat ik schreef over mijn tijd in New York, heb ik wel veel geschaafd. Ik denk dat ik beter schrijf op het moment dat ik het voel, dan is het 't eerlijkst, het meest direct. Als ik het later schrijf, moet ik juist veel schaven en schrappen om het zo te krijgen.'*

Ga je ook een boek over Sjanghai schrijven?

'Nee, er komt geen boek over uit, ik heb het even gehad met schrijven.'

Hoezo?

'Nou ja, een aantal redenen. Schrijven is heel persoonlijk, heel erg in jezelf gekeerd. Dat paste bij de leertocht die ik maakte sinds de middelbare school. Ik leerde over het leven door erover te schrijven en schreef over wat ik leerde. De drie boeken die ik tot nu toe heb geschreven, zie ik als een mooi afgeronde trilogie, ze horen bij elkaar. Mijn zoektocht naar geluk, met *Het Antwoord* in het laatste deel. Op dit moment zoek ik niet meer, ik

weet wat ik wil en wat ik kan verwachten van het leven. Daardoor is het niet interessant meer om te schrijven over mezelf of over mijn leven. Sowieso is het schrijfproces ook even genoeg geweest. Die eenzaamheid, die computer de hele tijd... Op dit moment vind ik het leuker en spannender om de dingen die ik te zeggen heb op andere manieren te zeggen. Met beeld en geluid bijvoorbeeld.'

'Ik denk dat veel mensen dromen van de dingen die ik doe'

‘Ik heb, jij hebt, hij... heeft’

Ben je 21-plusser en heb je het mbo of de havo niet afgemaakt, maar wil je toch op de Hogeschool Rotterdam gaan studeren? Dat kan, als je tenminste slaagt voor de toelatingsexamens. Om de slagingskansen te verhogen, biedt Bureau Instroom en TRajectbegeleiding (BinT) van de HR voorbereidingscursussen aan. Zoals Nederlands.

‘Hij heb maatregelen genomen.’ Docente Maureen Crijns laat de zestien aspirant HR-studenten een zin zien die ze uit het huiswerk van een van hen heeft geplukt. Een vragende blik richting de cursisten volgt. ‘Hallo Rotterdammers, dit hoor je in de Koopgoot. Maar zo mag het natuurlijk niet op het examen’, aldus de quasi-boze Crijns die de groep vervolgens nog even klassikaal en hardop het werkwoord ‘hebben’ laat vervoegen. ‘Ik... heb, jij... hebt, hij...’ Hoewel op de *beamer* een groot aantal fouten wordt getoond, benadrukt Crijns dat ze over het algemeen ‘heel blij’ is over het gemaakte huiswerk. Ook uit de reacties uit de collegezaal blijkt dat de meesten weten hoe het wel moet. En dus weten dat ‘Bovendien je kan allerlei maatregelen verzinnen’ geen juiste zin is. Crijns: ‘Als je de zin niet met het onderwerp begint, draai je de persoonsvorm en het onderwerp om. Dus dan wordt het: “Bovendien kan, of kun, je allerlei maatregelen verzinnen.” Ik weet dat het voor een aantal van jullie moeilijk is; voor hen breng ik volgende week extra opdrachten mee.’ Het lijkt, gezien zijn reacties tijdens de les, voor Roberto niet nodig. Hij heeft zijn mbo niet afgemaakt en wil op de HR bedrijfskundige informatica gaan studeren. ‘Ik heb net een andere baan maar heb vier jaar op een helpdesk bij een ict-organisatie gezeten. Als ik ging solliciteren, bleek een mbo-diploma al niet voldoende’, verklaart hij zijn plan om in deeltijd te gaan studeren. Roberto: ‘Maar eerst wil ik me goed voorbereiden op het toelatingsexamen.’ Tijdens de les luistert iedereen aandachtig maar niet alle cursisten blijken zich optimaal te hebben voorbereid. ‘Jij bent niet zo goed met huiswerk maken hè?’, laat Crijns een van hen vriendelijk maar dringend weten.

Een ander heeft zijn huiswerk te laat geëmaild maar vraagt de docente of ze er alsjeblieft nog even naar wil kijken. Crijns gaat naar eigen zeggen overstap omdat de cursist het zo vriendelijk vraagt. ‘Ach, die puppyblik van je. Maar dit is echt eenmalig hoor.’

Als huiswerk moesten de cursisten vragen beantwoorden over het achtergrondartikel ‘Hou de automobilist in toom’ uit *de Volkskrant*. Het schrijven van een ingezonden brief naar aanleiding van het artikel was het tweede deel van de opdracht. Sommigen vinden het een moeilijk artikel maar ook aan de anderen geeft de docent het advies om het een paar keer door te nemen. ‘Neem ook op het toelatingsexamen de tijd om het op z’n minst twee keer te lezen; de eerste keer krijg je alleen een globale indruk’, weet Crijns, die de cursisten inprent bij het examen geen slordigheidsfoutjes te maken. Een andere tip is om zinnen uit de tekst niet letterlijk in de antwoorden te laten terugkomen. Crijns: ‘Dat wordt op het examen afgestraft. Doe het in je eigen woorden. Dat kunnen jullie! Ik vond het nu al heel goed hoor. En je hoeft daarbij echt geen dure woorden te gebruiken.’ Dure woorden kunnen ook tot fouten leiden, blijkt als een fout van een van de cursisten op de *beamer* verschijnt. ‘Omdat de meeste auto-ongelukken preventief waren’, staat er. Crijns: ‘Dat betekent eigenlijk zoiets als: “Ik wil voorkomen dat ik aan kanker sterf dus krijg ik liever een auto-ongeluk.” Het moet natuurlijk zijn: “Omdat de meeste auto-ongelukken te voorkomen waren.”’

JvN

illustratie: Annet Scholten

foto: Leven Willemse

René van Kralingen

ROM-melig

Goed hè, dat het ministerie van Onderwijs docenten via de Stichting Beroepskwaliteit Leraren (SBL) heeft laten nadenken over de besteding van de beschikbare middelen en nu extra geld uittrekt voor professionalisering. De gewone docent heeft mee mogen denken, de overheid gaat de goede kant op! Nu de hogescholen nog. Want er wordt van alles naar beneden gedropt. Hogeschoolbesturen kiezen allemaal uithangborden. Op de Christelijke Hogeschool Nederland in Leeuwarden zet men in op internationalisering, op Windesheim in Zwolle op vraaggestuurd onderwijs. Er worden brochures gedrukt en onderwijsdagen georganiseerd, maar verdere follow-upactiviteiten blijven uit. De Hogeschool Rotterdam richt zich op de kenniseconomie van Rotterdam. Het Rotterdams Onderwijs Model, kortweg ROM, moet leiden tot meer kenniswerkers. Het ROM is niet door docenten, maar door de onderwijskundige top bedacht. Het model bestaat grofweg uit drie leerlijnen die onvergelijkbare grootheden representeren. Het gaat om praktijk-, kennis- en studentgestuurde leerlijnen. Dat is zoiets als verkeer-, verkeertheorie- en automobilistgestuurd zijn. Die laatste stuurt altijd, de vraag is alleen waarheen en langs welke lijn van opdrachten. Hopelijk leiden de kennis- en praktijkgestuurde leerlijnen tot een onderscheidend curriculum. Maar het ROM is geen statisch gegeven, zo lees ik tot mijn grote opluchting. Opleidingen mogen aan het model een eigen invulling geven. Het lijkt erop dat docenten mee mogen denken over eigen professionaliseringstrajecten. Geweldig, ons bestuur heeft de boodschap van het ministerie begrepen. Aan opleidingsdirecties de schone taak het ROM op een zorgvuldige manier te vertalen, want daar komt het nu op aan. Scholingsactiviteiten moeten niet alleen leiden tot professioneler handelen van docenten, maar ook tot meer afstemming tussen docenten. Anders is de kans groot dat we niet tot één ROM maar tot heel veel verschillende ROM-metjes komen. En dat wordt wel heel ROMmelig.

René van Kralingen is docent bij de lerarenopleiding van de Hogeschool Rotterdam en onderwijsadviseur bij Xzellent

DOCENTEN BEBOETEN voor te late tentamenuitslagen?

Een geldboete voor docenten die te laat zijn met het nakijken van tentamens. Een drastische maatregel, maar de Universiteit Maastricht werkt er al jaren mee, tot volle tevredenheid. In Tilburg willen ze er nu ook aan beginnen. Is het wat voor de HR?

Eenderde van de economietentamens in Tilburg wordt niet binnen de afgesproken weken nagekeken. De Tilburgse faculteit economie overweegt daarom haar vakgroepen een boete te geven als docenten te lang over hun nakijkwerk doen. Vicedecaan onderwijs Willem Buijink zei dit onlangs in het weekblad van de faculteit. De Universiteit Maastricht, de oude werkgever van Buijink, werkt al jaren met een boetesysteem. ‘Op de Universiteit Maastricht betaalden opleidingen vijfduizend gulden per overtreding als hun docenten te laat waren met nakijken. Dat werkte prima, dus ik wil het hier ook introduceren.’ Is het wat voor de Hogeschool Rotterdam? Docent Floris Vonk van het cluster financieel management ziet er wel wat in. ‘Als het een probleem is en een boete werkt, moet je het gewoon invoeren. Waarom niet?’ Jan Heemskerk, directeur van de lerarenopleidingen, erkent dat er ook op de HR een probleem is met het te laat inleveren van nagekeken werk. ‘Het is een *hot item*. Studenten hebben het recht hun cijfers op tijd te krijgen. De oorzaak van te late cijfers is alleen heel gecompliceerd en niet op te lossen door enkel een boete.’ De problematiek is ook bekend bij het college van bestuur. Gerard van Drielen voelt niet veel voor een boetesysteem, daar zal op de HR geen sprake van zijn. Dat er problemen zijn rondom piekbelasting en tentamenuitslagen, is wel duidelijk. ‘Maar de oplossing ligt niet in sancties.’

piekbelasting versus spreiding

Cmr-lid en docent Anneke Kistemaker legt uit wat piekbelasting inhoudt: ‘Aan het eind van een blok moeten docenten soms van zeven à acht eerstejaarsklassen essaytoetsen nakijken. Dat redden ze niet in een week.’ Kistemaker moet lachen om het idee van een boete. ‘Dat is niet reëel. Er moet eerst maar eens een goede dialoog gevoerd worden.’ Het cmr-lid vindt de huidige discussie over dit onderwerp interessant. ‘Het cvb heeft gezegd dat opleidingen “verkeerd gedrag vertonen” door alle toetsen aan het einde van een periode in te plannen, waardoor

we in de knel komen met nakijken en herkansingen. We zouden het meer moeten spreiden. Maar toetsen, verslagen, rapporten en dat soort zaken kunnen over het algemeen toch echt alleen maar aan het einde van een blok plaatsvinden, volgens mij.’ Van Drielen denkt daar anders over. ‘Kijk, een werkstuk of een presentatie kun je niet digitaliseren. Maar wij zetten toch in op spreiding, want op dit moment gaat er disproportioneel veel tijd zitten in toetsen aan het eind van een blok. De variëteit in toetsen is enorm toegenomen, we kunnen tijd en ruimte winnen door digitaal te toetsen, kortom, aan methodes en technieken valt nog wel het een en ander te verbeteren.’ Het cvb-lid overlegt binnenkort met de directeur van het cluster financieel management over de mogelijkheden van digitaal toetsen en hij hoopt dat een eventuele pilot als voorbeeld voor de rest van de HR kan gaan dienen. ‘Ik kan me voorstellen dat het lastig kan zijn om werkmethoden te wijzigen, maar zodra docenten merken dat door slimmer te toetsen meer tijd ontstaat voor contact met en begeleiding van studenten, zullen ze er zeker voor warmlopen.’

SaS/HOP, HC

PROFIELEN-SITE Vernieuwd!
CHECK
WWW.PROFIELEN.HRO.NL

Profielen zal de ontwikkelingen rondom piekbelasting en toetsing blijven volgen. Heb jij er een mening of bijdrage over, of wil je reageren op bovenstaande artikel? Neem dan contact op met de redactie. Kijk op www.profielen.hro.nl

In elk nummer van *Profielen* een interview met een kopstuk uit een werkveld of beleidsterrein waarvoor de HR opleidt. Dit keer: ergotherapeut van wereldwijde naam en faam Gary Kielhofner.

foto: Leven Willense

Sanne Dijkgraaf

AANGENAAM

Soms komt er uit iets heel vervelends iets heel goeds. Op het moment zelf besef je dat niet, denk je daar niet eens aan. Dan ben je veel te druk met balen. Zoals ik dat deed tijdens de storm die heel Nederland op zijn kop zette. Ik (de nieuwe stagiair van *Profielen*) woon in Utrecht en zat vast in Rotterdam. Heel fijn. Op dat moment vond ik mezelf vooral erg zielig. Tot mijn avond een merkwaardige draai maakte. Ik eindigde in het theater huilend van het lachen om Veldhuis en Kemper en tot slot borrelend met het cabaretduo. De volgende dag was ik nog zo overrompeld door mijn avontuur dat ik het wel moest opschrijven. Voor de lol, voor mezelf. Om onze hoofdredacteur te sparen voor de lange versie van het verhaal, liet ik haar het stukje lezen. 'Goh, da's toevallig. Ik wilde net vragen of je niet eens een column wilde schrijven.' Bij deze. Blijkbaar was mijn avontuur leuk genoeg opgeschreven voor haar om te besluiten dat ik jullie er maandelijks mee lastigvallen. En om nou meteen met de deur in huis te vallen vond ik ook zo wat, dus een introductie leek me wel gepast. Hier ben ik dan. Mijn naam is Sanne en ik ben van plan onze lezers te voorzien van leuke verhalen. Ik wil jullie laten meegenieten van mijn alledaagse avonturen. Maar ik ben van plan jullie ook aan het denken te zetten. Humor vind ik het allerbelangrijkste in het leven, dus het is de bedoeling dat eenieder die mijn columns leest, dit met een glimlach doet. Daarnaast daag ik mezelf uit om jullie naast die glimlach ook wat mee te geven om over na te denken. Tot volgende maand!

Sanne Dijkgraaf (21) studeert journalistiek en loopt stage bij *Profielen*.

In zijn vakgebied is hij wereldwijd een van de meest invloedrijke personen. 'The big man?' Nee, zo wil Gary Kielhofner zich niet noemen. 'Ik wilde gewoon de praktijk van de ergotherapie veranderen', zegt de man die als tiener een heel andere missie had: priester worden.

He has to do life

Op uitnodiging van Chris Kuiper, lector Arbeid en Gezondheid, gaf Amerikaan Kielhofner eind vorig jaar enkele gastlessen op de HR. De ergotherapie-goeroe bezoekt jaarlijks meerdere malen Europa. Dan vertelt hij over het onderzoek dat hij doet – de Chicago-variant van HR's Outside In, Inside Out – en vooral ook over 'zijn' *model of human occupation* (MOHO). 'In de jaren zeventig van de vorige eeuw lag de focus bij ergotherapie en bij revalideren heel erg op het medische gebied', vertelt Kielhofner. 'Als iemand toen ging revalideren omdat hij zijn arm niet kon bewegen dan was de therapie gericht op die arm. En niet op de persoon van die arm. Natuurlijk is het mooi als we die arm beter kunnen maken maar buiten dat moet iemand zijn leven kunnen leiden met die al dan niet genezen arm. *He has to do life*. Hij moet zich aankleden, zich scheren en hij moet zijn baby in die arm vasthouden. Waarom zou je daar geen aandacht aan besteden?'

Mensvriendelijk antwoorden

Het MOHO geeft inzicht in het menselijk handelen en kijkt daarbij nadrukkelijk naar gewoontes, barrières, motivatie en rolpatronen. Bij het ontwikkelen van het model ging Kielhofner in tegen de toenmalige hype waarbij alles in de medische wereld in het teken stond van de wetenschappelijke mogelijk-

heden die problemen zouden moeten oplossen. Kielhofner: 'Dat kwam ook omdat we in de afgelopen eeuw bijvoorbeeld vat kregen op polio, antibiotica ontwikkelden en medicatie kregen waarmee psychiatrische ziektes zijn te managen. Er stond een soort *excitement* over de wetenschap die alles zou oplossen. Maar in de *medical arena* zijn er heel veel dingen die je wetenschappelijk niet kunt plaatsen en waar je dus mensvriendelijke antwoorden op zou moeten hebben. Hoe je barrières weghaalt bijvoorbeeld en hoe je denkbeelden van mensen verandert. Dan gaat het om politieke, sociale en mensvriendelijke oplossingen. In die tijd was dat een relatief nieuwe gedachte.'

'Wacht eens even'

Deze nieuwe gedachte leidde en leidt tot spanningen, weet de ergotherapieprofessor. 'En die spanning kan heel politiek zijn: Als jij een vorm van kanker hebt die volgens oncologisch onderzoek behandelbaar is, stap je naar de regering om te bereiken dat er onderzoeksgeld zal gaan naar de verdere ontwikkeling van deze behandeling. Maar als je aan het revalideren bent, zul je zeggen: "Wacht eens even, hoe zit het met mij?" In de USA wordt tachtig procent van het geld in de gezondheidszorg besteed aan mensen in de eerste twee weken en in de laatste twee weken van het leven. Waar is het geld voor revalidatie? Daarover kun je, nee moet je, ethische vragen stellen. Geven we alles uit aan *the very end of life* om mensen zo lang mogelijk te laten leven, of gaan we sommige van die middelen

Gary Kielhofner

Van KLOOSTERLING TOT GOEROE van de ergotherapie

De inspirator

inzetten voor *the middle of life* waar mensen vechten voor de kwaliteit van hun leven. Gelukkig is er vandaag de dag veel meer erkenning voor het feit dat gezondheidszorg niet alleen gaat over het behandelen van ziekten.' Als voorbeeld vertelde Kielhofner op de HR over het succesvolle programma – *employment options* – dat hij ontwikkelde voor mensen met hiv/aids. Daarin wordt onder andere gewerkt aan het verhogen van zelfrespect waardoor men bijvoorbeeld weer kan gaan werken. Uiteraard is dat mogelijk omdat hiv/aids dankzij de verbetering van de medicijnen beter te behandelen is en in de westerse wereld slechts in uitzonderingsgevallen tot de dood leidt. Joan Verhoef, van de kenniskring Arbeid en Gezondheid en docent ergotherapie, heeft van onder andere het mobiliteitsfonds geld gekregen om de effectiviteit van dit programma te bepalen voor jongeren in het Sophia met een chronische aandoening die aan het werk willen (TRAJECT).

Iets goed willen doen

Met publicaties en lezingen probeert Kielhofner steeds meer draagvlak te vinden voor zijn denkbeelden en voor 'zijn' MOHO. 'Ik ben iemand die in dit vakgebied bekend is geworden en dat geeft me de mogelijkheid om mensen te beïnvloeden', zegt de man die zich echter niet *the big man* van de ergotherapie wil noemen. 'Nee, ik wilde gewoon de praktijk van de ergotherapie veranderen.' Dit streven is mede ingegeven door zijn 'geloof' om het goede te doen, wat weer teruggrijpt op de katholieke priesteropleiding die hij volgde.

Kielhofner: 'Als veertienjarige wilde ik missionaris worden in Taiwan en ging ik naar die opleiding. Mijn doel was om iets goeds te doen voor mensen. Dat was ook de beleving bij mijn priesterschap.' Toch besloot hij er na zeven jaar mee te stoppen, wat hem een dilemma bezorgde. 'Een priester heeft immers een roeping. Je bent geroepen door God. Als je het meent om eruit te stappen, zijn er eigenlijk maar twee mogelijkheden. De ene is dat ik eigenlijk nooit geroepen was, de andere mogelijkheid is dat ik niet langer meer wilde luisteren. Dat ik niet meer zou willen leven naar Gods wil.' Zijn vertrouwenspersoon in het klooster bood uitkomst, vertelt de momenteel niet meer religieuze Kielhofner. 'Ik legde hem mijn dilemma voor en hij zei dat er een derde alternatief was. Dat ik was geroepen voor een periode van zeven jaar. Toen ik het klooster verliet, wist ik wel dat ik een vakgebied moest zoeken waarin het mogelijk was om goed te doen.'

Vervangende dienstplicht

In het klooster had Kielhofner ondertussen cursussen gevolgd voor een aantal bacheloropleidingen. Op advies van enkele neven besloot de gewezen kloosterling klinische psychologie te gaan studeren aan de St. Louis University. 'In de periode van de Vietnam-oorlog behaalde ik een graad in de psychologie. Daarbij

foto: Ronald van den Heerik

was ik een anti-oorlog activist en stapte ik naar de rechter om de status van dienstweigeraar te krijgen. Daarmee hoefde je niet in militaire dienst maar moest je *public service* doen. Ik ben gaan werken met militairen die gewond uit de oorlog terugkwamen.' Vanwege de praktische kant van het werk raakte hij in die tijd geïnteresseerd in *occupational therapy*, ofwel ergotherapie. 'Bij psychologie was je vooral met mensen aan het praten, terwijl je hier echt wat deed. Mensen behandelde. Dat vond ik krachtiger. Dus na mijn vervangende dienstplicht, ging ik ergotherapie studeren. Ik kreeg training in filosofie, fysiologie en psychologie en verwachtte dat ik een soort theorie zou leren op basis van *good practices*.' Hoewel hij graag

praktisch werk deed, miste Kielhofner juist die theorie, de achtergrond. 'Het scheelde toen weinig of ik had het vakgebied verlaten. Een professor van de University of Southern California die zo'n theoretisch kader aan het ontwikkelen was, en die Kielhofner sprak tijdens een conferentie in Los Angeles, voorkwam dat. 'Na de conferentie stapte ik over naar die universiteit en deed ik mijn opleiding bij hem.' Het vormde de basis voor het MOHO en daarmee voor de positie die Kielhofner binnen de ergotherapie is gaan innemen. Al dan niet als *big man*.

JvN

In december 2006 reisde cvb-lid Gerard van Drielen af naar Sjanghai, de zusterstad van Rotterdam. Het was niet de eerste keer dat hij in China sprak over samenwerking en zich verwonderde over de bouwlust en economische boom van de communistische Volksrepubliek. 'Het gaat daar zo ongelooflijk snel, daar kunnen wij ons niks bij voorstellen.'

foto: s: ronald van den heerik

HR op veel manieren verbonden met zusterstad **SAMENWERKEN MET SJANGHAI**

De Shanghai International Studies University (SISU) wil graag een opleiding Nederlands starten en benaderde de HR voor ondersteuning, begeleiding en advies. De HR wilde ter plaatse uitvinden wat voor instituut het SISU is en daarom ging Van Drielen mee

met een reis van de gemeente Rotterdam. De bevindingen waren in beginsel positief. 'De SISU is een middelgrote universiteit met zo'n tienduizend studenten met een specialisatie op het gebied van taalonderwijs. Er worden veel Europese talen aangeboden.' Maar eventuele samenwerking vereist wel meer dan dat alleen. 'We zijn aan het onderzoeken of er middelen beschikbaar zijn om een traject op te zetten. Docenten van bijvoorbeeld de lerarenopleiding voor een bepaalde periode in Sjanghai plaatsen, kost ons een hoop geld. We zijn nu bezig om uit te zoeken of daar middelen en overheidssubsidies voor beschikbaar zijn.' Investering vanuit de overheid in een opleiding Nederlands in China is geen gek idee, een dergelijke ontwikkeling is bevorderlijk voor de wederzijdse handelsrelaties.

Dat het essentieel voor Europa is om bovenop de Chinese economische ontwikkelingen te zitten, is Van Drielen wel duidelijk. Neem alleen al de transportsector. Beslissingen die in Azië genomen worden omtrent scheepvaart en logistiek hebben vaak directe gevolgen voor de Rotterdamse haven. En het gaat allemaal razendsnel. 'De eerste keer dat ik in China was, was in 2000. Ik heb de veranderingen kunnen volgen. In de grote steden, Beijing en Sjanghai, zijn het tempo van de vernieuwing en de bouwactiviteiten enorm, daar kun je echt met ontzag naar kijken.' De verschillen met de Hollandse poldercultuur zijn navenant. 'Wij steggelen hier jaren over het ontwikkelen van de Maasvlakte, terwijl daar het ene na het andere project van de grond komt.' Aan al die werklust en efficiëntie zit wel een keerzijde. 'Je kunt vraagtekens zetten bij de sociale omstandigheden en de gevolgen voor het milieu.'

Westerse betweterigheid op het gebied van deze kwesties vindt Van Drielen paternalistisch. De Chinezen zijn wel degelijk doordrongen van de risico's van hun economische groei. 'Problemen met sociale instabiliteit, frictie in de maatschappij en de situatie in achtergebleven gebieden worden zeker besproken.' Uiteraard gaat het er anders aan toe dan hier en dat is maar goed ook. 'De Chinese economische ontwikkeling is een kracht in zichzelf die je maar beperkt kunt sturen, helemaal in zo'n enorm land.'

SaS

HR EN SJANGHAI

Verschillende clusters binnen de HR werken samen met instanties in Sjanghai, de Chinese zusterstad van Rotterdam. Hieronder een beknopt overzicht van een aantal initiatieven. Volgende maand brengt Profielen een China-special uit waarin meer aandacht voor dit onderwerp.

Rotterdam Business School (RBS)

In juni 2006 werd een overeenkomst getekend met de Shanghai University die gericht is op samenwerking met de opleiding *international business and management studies* van RBS. Chinese studenten volgen een businessopleiding aan de Shanghai University en stromen vervolgens later de ibms-opleiding in Rotterdam in. Deze overeenkomst past volgens RBS-directeur Michel Molier goed in het streven van de gemeente Rotterdam om de onderwijsbanden met Shanghai aan te halen.

Tweemaal per jaar gaat er een groep Nederlandse docenten naar Shanghai om de kwaliteit van de vooropleiding te bewaken, Chinese docenten op te leiden en zelf les te geven in vakken met een Europese invalshoek, bijvoorbeeld op het gebied van marketing. Deze samenwerking zal in september 2007 officieel van start gaan en Molier heeft er alle vertrouwen in. In Beijing loopt hetzelfde model immers al twee jaar succesvol met inmiddels vijftig studenten. Naast deze ontwikkeling gaan er al jaren vele studenten van de opleiding *trade management* gericht op Azië op stage of uitwisseling naar de Chinese havenstad.

Willem de Kooning Academie (WdKA)

De kunstacademie is 'al een jaar of zes bezig met China', aldus directeur Richard E. Ouwkerk. De WdKA is samenwerkingsverbanden aangegaan met kunstacademies en universiteiten in Beijing, Sjanghai en Hangzhou. Een voorbeeld van een succesvolle samenwerking is de deelname aan de Shanghai Design Biënnale in september 2006 over het grensgebied tussen kunst en toegepast design, waar WdKA-studenten in de prijzen vielen. De samenwerking met China gaat niet zozeer

om sponsoring maar om uitwisseling, liefst met gesloten beurzen. 'Het is niet de bedoeling dat wij alleen financieel investeren', aldus Ouwkerk. 'Chinese en Nederlandse kunstenaars complementeren elkaar juist door de grote verschillen. Chinezen zijn meesterlijk in reproduceren, ze schilderen zo een Rembrandt na. Maar iets nieuws bedenken, uitgaan van een concept, daar hebben ze moeite mee. Dat kunnen we van ons leren en wij pikken weer iets op van hun perfecte technieken.'

Industrieel Product Ontwerpen (IPO)

De opleiding IPO is in april 2005 via de WdKA in Sjanghai beland, zo vertelt docent Ronald van Gils. In het kader van de *memorandum of understanding* tussen de Tongji University en de HR is er bij IPO samenwerking op het gebied van uitwisseling van studenten en docenten en de organisatie van projecten. Van Gils: 'Wij hebben een aantal initiatieven ontplooid, zoals een ontwerpproject voor *Goodbaby*. Tweedejaars IPO-studenten hadden als opdracht een compacte, slim opvouwbare kinderbuggy te ontwerpen voor deze fabrikant uit Sjanghai. Een delegatie uit China was in Rotterdam aanwezig bij de presentatie. Ook was er een ontwerpworkshop in Sjanghai met zes studenten IPO en autotechniek samen met studenten *industrial design* van de Tongji University. In multidisciplinaire teams hebben ze samen een *African Vehicle* ontworpen, een utiliteitsvoertuig voor derde wereldlanden.' Gepland voor 2007 is de ontvangst van vier Chinese *postgraduate* studenten en één hoogleraar van de opleiding *industrial design* van de Tongji University. Zij nemen acht weken lang deel aan een ontwerpproject met IPO-studenten.

Benoeming minister Plasterk positief ontvangen

Gelauwerd wetenschapper en columnist Ronald Plasterk is namens de PvdA minister van OCW in het verse kabinet Balkenende IV. Zijn voordracht kwam als een verrassing. Hoe wordt er binnen het onderwijs gereageerd op zijn aanstelling?

Het waren vooral de universiteiten die enthousiast reageerden op de benoeming van Ronald Plasterk als minister van OCW. Zo zei VSNU-voorzitter Sijbalt Noorda hoge verwachtingen te hebben van Plasterk. 'Hij is iemand die zich zeer zal inzetten voor een uitdagend studieklimaat voor studenten en flink investeren in wetenschappelijk onderzoek zodat we echt aan de top blijven in Nederland.'

Yvonne van Rooy, voorzitter van de Universiteit Utrecht, raakt behalve Plasterk ook hoogleraar Jacqueline Cramer kwijt, die minister van Volkshuisvesting, Ruimtelijke ordening en Milieubeheer wordt. 'Goed nieuws dat twee van zulke gekwalificeerde hoogleraren het kabinet gaan versterken, maar voor onze universiteit is het natuurlijk jammer om afscheid van hen te nemen. Wie het 'geruchtenkabinet' volgde, wist wel dat ze vaak genoemd werden. Van de wetenschap naar de politiek is een grote overstap, maar ik verwacht veel van Plasterk. Het is heel fijn om een minister te hebben die het hoger onderwijs en onderzoek van binnenuit kent. Ik vind het ook goed dat wetenschap en hoger onderwijs weer in één portefeuille terechtkomen. Die twee zijn zo nauw verbonden.' Doekle Terpstra, voorzitter van de HBO-raad, typeert Plasterk als 'een onbeschreven blad'. 'We kennen hem alleen als columnist en wetenschapper. Hij komt van de universiteit en het toponderzoek, dus het zal voor hem een geweldige uitdaging zijn om zich te identificeren met het andere deel van de agenda: het hbo. We willen graag samen met hem nadenken over de vraag hoe we met het beroepsonderwijs en het bedrijfsleven zo goed mogelijk de

arbeidsmarkt kunnen bedienen. Hopelijk pakt hij ook de nieuwe Wet op het Hoger Onderwijs voortvarend aan, want momenteel zitten we met een failliet bekostigingssysteem. De PvdA heeft gewikt en gewogen, en heeft er kennelijk vertrouwen in dat Plasterk ook op die terreinen goed zal besturen. Dus wij zijn optimistisch gestemd. We zijn ook blij dat de minister weer hoger onderwijs in zijn portefeuille heeft. Onderwijs is immers één van de centrale thema's voor de komende jaren, dus dat hoort bij de minister thuis. Wij hebben daarvoor gepleit en krijgen het nu op een presenteerblaadje.'

Sebastiaan den Bak van het Interstedelijk Studenten Overleg is vol vertrouwen dat Plasterk 'een hartstikke capabel persoon is voor deze post. Hij heeft jarenlang voor de collegezaal gestaan, in Amsterdam, Utrecht en de Verenigde Staten, dus hij heeft veel ervaring in het hoger onderwijs. Zijn belangrijkste klus wordt het aanpakken van de doorstroom van mbo naar het hoger onderwijs. Hij moet de wettelijke voorwaarden scheppen voor maatwerk, differentiatie en de deelname van minderheden.' De Landelijke Studenten Vakbond was bij monde van Irene van den Broek 'heel verrast dat hij het werd. Hij is een fel tegenstander van leerrechten, dus dat is mooi. Een student is geen homo-economicus, heeft hij eens gezegd. Wat mij betreft moet hij allereerst afdwingen dat studenten genoeg contacturen krijgen en dat de kwaliteit van de opleidingen goed genoeg is. Hij is een krachtige persoonlijkheid, dus hij zal vast niet aarzelen om in te grijpen wanneer het ergens niet goed gaat.'

HOP/BB,HC

MILJOENEN VOOR LERARENOPLEIDINGEN

Universiteiten en hogescholen krijgen 11,6 miljoen euro subsidie om te komen tot een betere afstemming tussen de lerarenopleidingen en de scholen die zij bedienen. De HR is een van de acht hogescholen die subsidie krijgt: een miljoen.

PROFIELEN-SITE Vernieuwd!
CHECK
WWW.PROFIELEN.HRO.NL

De hogeschool gaat samen met haar partners (zie onder) met de één miljoen euro vier projecten uitvoeren. Het eerste project focust op de versterking van het carrièreperspectief van docenten. Eelke Tuinstra, senior beleidsadviseur S&O: 'In onze regio bestaat zowel in kwantitatieve als in kwalitatieve zin een tekort aan onderwijzend personeel. We willen

carrièretrajecten ontwikkelen die kunnen leiden tot doorstroom van docenten binnen de beroepskolom, bijvoorbeeld van mbo naar hbo, of tot een verdieping of specialisatie, bijvoorbeeld voor docent vmbo.' Een tweede project moet regionaal een loket voor assessments in de regio opleveren, bedoeld voor zij-instromers, loopbaanontwikkeling

en het vaststellen van evc's (erkenning van verworven competenties). Ook naar de ontwikkeling van de Brede School gaat geld. Tuinstra: 'Brede Scholen, die leerlingen een programma van zes uur extra per week bieden door het organiseren van bijvoorbeeld sportieve en/of culturele activiteiten na lestijd, vereisen nieuwe inzet van de lerarenopleidingen. Studenten en (toekomstige) docenten moeten competenties ontwikkelen om in deze nieuwe setting hun beroep te kunnen uitoefenen.' Tenslotte zal er praktijkgericht onderzoek worden gedaan naar Leren op de werkplek. 'Leren op de werkplek vindt vaak plaats in de vorm van dual learning, licht Tuinstra toe. 'Het ontbreekt tot nu toe echter aan een goede evaluatie ervan. Hiernaar willen wij onderzoek gaan doen. Vandaar dat ook de kenniskringen Opgroeien in de Stad en Versterking van het Beroepsonderwijs meedoen.'

De HR is, samen met haar partners, een van de weinige scholen die de aanvraag voor de volle honderd procent toegekend heeft gekregen. Het eerste deel van het geld is al binnen. Tuinstra hoopt dat 'vooral de scholen die wij in de regio bedienen baat bij de extra gelden zullen hebben'. Studenten kunnen er ook van profiteren, al is dat niet het primaire doel. 'Studenten worden ingezet bijvoorbeeld bij het ontwikkelen van projecten in Brede Scholen.' Dat de slordige miljoen euro subsidie voldoende is om de doelen te bereiken, is volgens Jan Heemskerk, directeur lerarenopleidingen, onwaarschijnlijk. 'We hebben ambitieuze projecten, dus genoeg is het natuurlijk nooit. We leggen zelf nog ongeveer drie ton bij.'

De HR werkt in het regionaal samenwerkingsverband samen met de PABO's en lerarenopleidingen van de Haagse Hogeschool, de Hogeschool van Leiden en ICLON (Universiteit Leiden). De HR is promoter van de vier projecten die voor dit samenwerkingsverband zijn ontwikkeld. In de regio zullen ongeveer 25 scholen meedoen.

SD/DvN

JvN

Rotterdamse Riederbuurt en Keniaanse krottenwijk: zoek de verschillen

Natuurlijk zijn Rotterdamse buurten niet te vergelijken met sloppenwijken in derde wereldlanden. Tijdens het symposium *De wijk in de wereldstad* werd dat ook niet tegengesproken. Gekeken werd 'slechts' of er bij de aanpak van problemen overeenkomsten zijn. *Profielen* bezocht de workshop *Sociale cohesie in een volkswijk*.

Bestaat er tussen de bewoners van de Riederbuurt-Noord (een wijkje bij De Kuip) sociale cohesie, ofwel samenhang? Niet echt, denkt docent Bartel Dorhout. Er zijn geen negatieve en ook geen positieve verbanden: 'Er is niets.' Claire Boelema is het daar niet mee eens. 'Het is er wel maar dingen worden niet tegen elkaar uitgespeeld', zegt de deeltijdstudent cmv (culturele en maatschappelijke vorming). Met medestudenten van de minor *Wilde wijken* vroeg Claire zich af hoe de samenhang tussen nieuwe en oude bewoners van de Riederbuurt bevorderd kan worden. De studenten hebben de in de wijk aanwezige positieve

kwaliteiten in kaart gebracht met als uiteindelijk doel dat de bewoners zelf zich gaan inzetten voor hun buurt. Claire: 'We hebben aangebeld en bij wie we binnenkwamen, hadden we een fantasieus gesprek. Maar om via hen andere bewoners te bereiken, bleek lastig in de korte periode die we hebben. Daar zijn we nog mee bezig.' Tegenover deze minor-opdracht werd tijdens de workshop het project Duara in de sloppenwijk Mathare Valley in het Keniaanse Nairobi gezet. Om jongeren van de criminaliteit af te houden, sticht Duara onder andere scholen en organiseert het project voorlichtingsactiviteiten met behulp van drama en dans. 'Ook wij kijken in de wijk naar talenten', vertelt Duara-bestuurslid

Wendy De Macker. 'Wij komen steeds terug waardoor je een gelijkwaardig contact krijgt met de bewoners. Dat zou ook iets voor de Riederbuurt moeten zijn: steeds terugkomen.' Claire beaamt dat: 'Continuïteit is erg belangrijk. Gelukkig komt er weer geld voor het welzijnswerk, daar is de afgelopen jaren flink op bezuinigd. Het is goed om in wijken als de Riederbuurt vaste, bekende personen in te zetten. Wij doen slechts een projectje.' Duara beschouwt het bevorderen van de sociale cohesie als middel. Wendy's collega Naomi van Stapela: 'Want alle bewoners willen weg uit de krottenwijk, en ook wij hopen dat ze elders een goede toekomst kunnen opbouwen.' In de Riederbuurt is dat juist niet het geval. 'We hebben de mensen naar hun verhuisbereidheid gevraagd en men wil juist heel graag blijven', aldus Claire die beseft dat de problemen in Mathare Valley van een andere orde zijn. 'Luxeproblemen? Ja, in de Riederbuurt hebben we het over hondenpoep.'

Aan het werk op de Amerikaanse ambassade Studenten begeleiden WOMEN IN BUSINESS handelsmissie

Voor de minor *international business management* hebben tien studenten van de HR een handelsmissie, de *women in business trade mission*, van de Amerikaanse ambassade begeleid. Elke student was verantwoordelijk voor de afspraken van minstens één Amerikaans bedrijf. Volgens de ambassade is de missie geslaagd.

Alan Ras, *senior commercial specialist* bij de Amerikaanse ambassade, heeft deze samenwerking, samen met Han Biemans van de HR, mogelijk gemaakt. Het initiatief kwam van de Federatie Zakenvrouwen. Eerder al hebben studenten van de HR een dergelijke missie begeleid bij de Sloveense ambassade. 'We hebben weleens stagiaires gehad van de HR en we zijn altijd erg tevreden geweest over de kwaliteit van die studenten. We hebben nog nooit op deze manier met studenten gewerkt, maar we waren enthousiast over het idee', aldus Ras. De bedoeling van de missie is dat tien Amerikaanse bedrijven, waarvan de onder-

nemers vrouwen zijn, in contact gebracht worden met Nederlandse bedrijven die interesse hebben in de producten die de Amerikaanse bedrijven aanbieden. Twee dagen lang komen de Amerikaanse zakenvrouwen naar Nederland om met hun potentiële partners te praten. De taak van de studenten was het vinden van die geïnteresseerde bedrijven en het maken van de afspraken. 'Er vonden 64 afspraken met Nederlandse bedrijven plaats, dat is ongeveer naar verwachting. De reacties waren positief, dus we zijn tevreden', vertelt Ras.

win-win

Het thema van de missie was 'vrouwen', maar alle soorten producten konden aangeboden worden. 'In zo'n situatie is het erg lastig om bedrijven geïnteresseerd te krijgen, omdat je niet één product aanbiedt maar een heleboel', gaat Ras verder. Onder de Amerikaanse bedrijven waren onder andere dakleggers, elektronicabedrijven, kledingbedrijven en softwarebedrijven. De studenten werkten in voorbereiding op de missie minstens twee dagen in de week op de ambassade in Den Haag en het consulaat in Amsterdam. 'We hebben ontzettend veel geleerd. We kregen

de kans om echt te voelen hoe het in de praktijk gaat. Het is zo anders dan op school', vertelt Martijn van der Ploeg, de student die verantwoordelijk was voor het softwarebedrijf *Telecom Solutions Group*. Medestudent Roel de Bruijn, die zich bezighield met de bedrijven *Bluespring International* en *Feri La Maison De Beaute*, vond het een geweldige ervaring. 'Het is een stuk lastiger in het echt, maar dat maakt het juist zo leuk. We werden heel vrij gelaten en de bedrijven zijn enthousiast over de afspraken die we hebben gemaakt, dat is natuurlijk leuk om te horen.' Ras vertelt dat de studenten precies op het juiste moment kwamen, omdat twee collega's met zwangerschapsverlof waren. Ze werden dan ook direct in het echte zakenleven meegeleurd. 'Het is heel streng beveiligd bij ons. De studenten mochten niet eens alleen naar het toilet, er moest altijd iemand mee. Iedere ochtend werden ze gefouilleerd en moesten ze hun telefoons afgeven.' Als het aan Han Biemans ligt, zal dit zeker niet de laatste keer zijn dat studenten deelnemen aan een dergelijke missie: 'Ik ben wel van plan dit ieder half jaar aan te bieden aan studenten. Het zou leuk zijn als iedere student die deze minor volgt aan een dergelijk project kan meedoen. Ik denk zeker niet dat die ambitie te ver gaat. Het is een win-win situatie en iedereen is heel enthousiast.'

SD

VOOR CMV DOOR CMV

Een netwerk opbouwen, leren van je medestudenten, een podium aangeboden krijgen voor je creativiteit en dat allemaal onder het genot van een drankje. Drink en Link is een initiatief van vijf studenten culturele en maatschappelijke vorming (cmv) die aan het begin van elk kwartaal een borrel organiseren in café Pardoën.

'Er wordt van studenten cmv verwacht dat ze gespecialiseerd zijn in netwerken. Gek genoeg gebeurt dat op de opleiding zelf veel te weinig', vertelt Marco Edink (tweedejaars), een van de organisatoren. Eind augustus begon Etienne Vermeulen (vierdejaars) met brainstormen over een mogelijkheid om het contact tussen studenten van verschillende jaren te bevorderen. Al snel kwam hij samen met Marco op het idee voor Drink en Link. Ze vroegen een student uit elk jaar om deel te nemen aan de organisatie en zo ontstond Drink en Link. Inmiddels

heeft de school subsidie gegeven en hebben de eerste twee borrels plaatsgevonden, met beide een opkomst van ongeveer zeventig studenten.

'Cmv is een studie die je zelf moet invullen. Er wordt niet voor je gepland wat je in welk jaar gaat doen. Dat moet je zelf uitzoeken, en dat is best lastig. Waarom zou je niet met derde- en vierdejaars praten over hoe zij het aangepakt hebben? Daarnaast bouw je op deze manier een netwerk op waar je altijd op kunt terugvallen', aldus Marco. De avonden bieden ook een podium voor het vele artistieke talent dat er op de cmv-opleiding rondloopt. 'Op de eerste avond hadden we een band en een rapper. Op de tweede borrel was er een fototentoonstelling van een student en trad er een cabaretier op', gaat Marco verder. Hij vertelt dat de initiatiefnemers uiteindelijk wat meer diepgang in de activiteiten willen brengen. 'Het zou leuk zijn als er bijvoorbeeld sprekers uit het werkveld kunnen komen. We willen een platform bieden zodat studenten er nog meer uit kunnen halen, maar daar zijn we nog over aan het brainstormen.'

SD

Vtm'ers organiseren gezonde eetbelevenis

Gezond, vetvrij en medisch verantwoord eten. Saai? Dat hoeft niet. Zeven studenten vrijetijdsmanagement aan de HR hebben een concept ontwikkeld waarbij gezonde voeding wordt gekoppeld aan beleving: D-lited. Eind januari vond de eerste, en daarbij succesvolle, D-lited-avond plaats in restaurant Solo.

Studentes Kim van 't Sant en Rianne Willemsen van Crealistic, die een bedrijf opgericht hebben voor de minor *Ondernemen door ondernemen*, liepen al een tijd rond met het idee voor D-lited. Toen zij voor de studie de opdracht kregen een unieke belevenis te creëren, zagen de studentes de ultieme kans om het idee te verwezenlijken. Samen met vijf medestudenten zijn zij eind november begonnen met de uitwerking van het concept. De bedoeling is dat mensen gezond eten niet meer zien als saai en ongezellig. D-lited presenteert een bijzondere menukaart, met koemelkrije sauzen en glutenvrij brood. Zelfs mensen met een speciaal medisch dieet

kunnen hier terecht. De meiden hopen dat ze op een dag over de middelen beschikken om zelf een restaurant op te zetten. Tot die tijd zoeken ze restaurants die met hen de avonden willen organiseren. Eind januari vond de eerste avond plaats in restaurant Solo. Tot blijdschap van de studenten waren er meer dan honderdtwintig gasten en veel positieve reacties. Waar en wanneer de volgende D-lited-avond zal plaatsvinden, weten de studentes nog niet. Ze moeten eerst nog een restaurant vinden. Wel is het de bedoeling meer van dit soort avonden te organiseren en dat er uiteindelijk een eigen restaurant komt.

SD

HR-STUDENTEN WERKEN SAMEN MET STARTENDE ZMV-VROUWEN

Vijf studentes van de HR zullen als afstudeerproject zwarte, migranten en vluchtelingenvrouwen (zmv-vrouwen) helpen bij het opstarten van een eigen onderneming.

v.l.n.r.: Mireille Henderson, Niūra Kloof en Rachel Heymach

E-Quality, kenniscentrum voor emancipatie, zal samen met SPIOR (platform voor islamitische organisaties), de Kamer van Koophandel Rotterdam, Zwarte Zakenvrouwen Nederland (ZZVN) en de HR vijf vrouwen helpen bij het opstarten van een eigen onderneming in de persoonlijke diensverlening of zorgsector. De studentes helpen de starters met het schrijven van een businessplan en begeleiden ze verder in het traject. E-Quality heeft dit project in 2005 geschreven en Europese subsidie aangevraagd. De reden dat zij heeft gekozen voor zmv-vrouwen is dat de participatie van deze vrouwen op de arbeidsmarkt achterblijft. 'De arbeidsparticipatie van witte Nederlandse vrouwen is op dit moment 56 procent en van niet-westerse allochtone vrouwen is dat maar 38 procent', aldus Agaath Beuk, projectleider van starter en student, die deze cijfers ontleent aan de emancipatiemonitor 2006. 'Daarbij verwachten wij dat zmv-vrouwen een andere kijk op dingen hebben. Zij zien waarschijnlijk andere kansen. Veel zmv-vrouwen vinden het ondernemerschap heel interessant en vaak zijn ze er ook goed in. Ruim vijftien procent van de startende ondernemers is in het buitenland geboren, zo blijkt uit onderzoek van EIM (Economisch Instituut voor Midden- en Kleinbedrijf) in 2004.'

De studentes hebben zichzelf aangemeld voor dit project en zullen afstuderen op het businessplan en de begeleiding die ze geven. De studentes studeren small business of commerciële economie aan de HR en volgen de differentiatie zelfstandig ondernemen. Zij worden begeleid door ondernemster Carien de Jonge. Zij heeft in samenwerking met de Kamer van Koophandel en SPIOR speeddates georganiseerd waar de studentes en ondernemers elkaar konden leren kennen en konden kiezen aan wie zij gekoppeld wilden worden. De ondernemers starten alle vijf in de persoonlijke diensverlening of zorg. Denk aan bedrijven als kinderdagverblijven, diensverlening in onderwijs en opvang, thuiszorg, strijkservice en schoonmaakservice.

SaS

Cvb informeert over reorganisatie in roadshow

De reorganisatieplannen van de HR lijken door de meeste medewerkers zonder morren te worden geaccepteerd. Het college van bestuur deed middels een heuse roadshow zijn best om eventuele weerstand weg te nemen. Dat lukte niet altijd.

Op de twee drukbezochte roadshows op de locatie Museumpark overheerste een gevoel van gelatenheid. De noodzaak van de reorganisatie werd door de heren Tuytel en Van Drielen helder gemaakt: 'De huidige structuur stamt uit een tijd dat de HR 13.000 studenten had, binnenkort zijn dat er 30.000. Vroeg of laat gaat het kraken.' Niet meer dan een handjevol vragen kwam er

los naar aanleiding van de presentaties, van praktische ('Wat verdient er voor de docenten?'), financiële ('Hoe ziet het kostenplaatje eruit?') of chronologische aard ('Kan het een jaar uitgesteld worden?'). Oppervlakkige antwoorden waren meestal voldoende om de ongeruste HR-medewerker tevreden te stellen, maar er waren ook echte grieven. Het schuiven met opleidingen en vooral het fysieke verhuizen naar andere locaties zorgt hier en daar onmiskenbaar voor grote onrust. In *Profielen 46* werd al verslag

gelegd van een discussie in de cmr met betrekking tot de verhuizing van vrijetijdsmanagement naar de Wijnhaven.

verhuizing naar 'mannenbolwerk'

Tijdens de roadshow bleek dat ook medewerkers en met name studenten van het cluster RIVIO (informatica-opleidingen) in opstand zijn gekomen tegen hun geplande verhuizing naar de locatie Academieplein. Docent Alexander von Schmid legt als woordvoerder van de clustermedezeggenschapsraad (clmr) uit hoe dat in zijn werk is gegaan.

'Sommige studenten hebben zich afgelopen jaar speciaal verkiesbaar gesteld voor de clmr om tegen de verhuizing te kunnen ageren. Een aantal heeft op eigen initiatief een enquête gehouden op internet. Van de ruim vijfhonderd respondenten stemde negentig procent tegen de verhuizing van het Museumpark naar het Academieplein.' Een symbolische stemming, want de daadwerkelijke verhuizing zal door de weerstand op cluster-niveau niet kunnen worden tegengehouden, zo realiseert ook Von Schmid zich. Maar het is wel belangrijk dat er geluisterd wordt naar de klachten en dat er wordt geprobeerd om waar mogelijk in samenspraak met het cluster te

werken. De meeste ongerustheid handelt over praktische zaken. Von Schmid: 'Het Museumpark is een topgebouw met geweldige faciliteiten, dat is op het Academieplein een stuk minder. En ook vinden wij het vervelend om bij de 'jongensopleidingen' te komen, omdat we juist meer vrouwelijke studenten willen aantrekken en we zijn bang dat zo'n mannenbolwerk als het Academieplein hen afschrikt.' De ontevreden RIVIO-studenten gaan een commissie in het leven roepen om in overleg met het cvb en de facilitaire dienst de randvoorwaarden van de verhuizing te bespreken.

BREAK 4 U: NIET KANSARM EN ZIELIG Niūra Kloof (28) en Rachel Heymach (30) zijn twee van de ondernemers die deel uitmaken van de pilot starter en student. Zij worden begeleid door Mireille Henderson (24). Deze ondernemers hadden hun bedrijf Break 4 U al opgezet. Dit bedrijf ondersteunt de professionalisering van tussenschoolse opvang en organiseert naschoolse activiteiten op scholen en kinderopvanginstellingen. Na hun studie culturele maatschappelijke vorming hebben beide dames gewerkt als coördinator van tussenschoolse opvang. Hierbij liepen zij tegen een aantal problemen aan die ze wilden aanpakken met Break 4 U. 'We spelen in op de nieuwe wetsoontwikkeling', vertelt oud-HR-student Kloof. 'De overheid eist professionalisering van de opvang.' De Kamer van Koophandel Rotterdam heeft de ondernemers benaderd voor de pilot starter en student. 'We grijpen alles aan waar we voordeel uit kunnen halen. Mireille helpt ons op commercieel gebied', vertelt Heymach. Dat de pilot speciaal gericht is op zmv-vrouwen heeft voor de dames geen meerwaarde. 'Ik ben geen vluchteling en ook geen migrant. Wat mij betreft mogen ze dit voor alle vrouwen doen, niet alleen zmv-vrouwen. Ik denk dat vrouwen in het algemeen tegen de problemen aanlopen waar wij mee te maken hebben, de zakenwereld blijft een mannenwereld', vertelt zij verder. 'Wat wij zwarte vrouwen misschien wel missen, is de durf. We hebben de ideeën wel, maar we durven de eerste stap niet te zetten', aldus studente Mireille Henderson. 'Ik denk dat het E-Quality om die empowerment gaat, dat ze daarom voor zmv-vrouwen hebben gekozen.' 'Ik hoop het tenminste', vult Heymach haar aan. Wat de precieze bedoeling van E-Quality is met het kiezen van deze doelgroep is de dames echter nog niet helemaal duidelijk. 'We willen absoluut niet gezien worden als kansarm en zielig. We hebben dit allemaal zelf op touw gezet, de Kamer van Koophandel heeft ons benaderd, we hebben niet om de hulp gevraagd', legt Heymach uit. 'We moeten gewoon zorgen dat ons businessplan geweldig wordt. Zo goed, dat de bank er alle vertrouwen in heeft en dat we geen dertig procent eigen inbreng meer nodig hebben. Want als de bank 'nee' zegt, is het over, daar kan dan niets meer aan gedaan worden', gaat Kloof verder. 'Deze dames hebben een heel realistisch plan, dus het komt vast en zeker goed', aldus Henderson. *Meer info over deze onderneming op www.breakforyou.nl*

SD

Open dag januari 2007

7947 KOPPEN KOFFIE EN THEE

7947 koppen koffie en thee, 952 lunchpakketten voor meewerkende studenten en medewerkers en 2347 uitgedeelde programma's. Voor de open dagen van de Hogeschool Rotterdam moet je wel groot durven denken. Afgelopen januari trok de dag 5278 bezoekers.

Traditiegetrouw organiseert de Willem de Kooning Academie zijn eigen open dag en de drukte op de Blaak van 2810 bezoekers is dus niet in dit aantal meegeteld. Een goede opkomst? 'Mwah', schudt een medewerker van ism. 'In november waren er meer mensen.' En inderdaad, op het Academieplein oogt het rustig. Een dj staat bij de kantine eenzaam zijn deuntjes te draaien. Communicatiemedewerker RolfBart Overweg is al jaren betrokken bij de organisatie van open dagen. Vergelijken doe je

niet met de laatste open dag, vertelt hij, maar met dezelfde open dag van een jaar terug. 'Nu hadden we bijna 5300 bezoekers, toen ruim 6000. Vorig jaar hadden we bijvoorbeeld 300 mensen meer op de Kralingse Zoom dan dit jaar. Dit jaar zaten we daar weer op het niveau van 2005. Museumpark liet de grootste daling zien. Daar waren 700 mensen minder dan vorig jaar in januari.' Ongerust is de afdeling communicatie van de Hogeschool Rotterdam in ieder geval niet over deze opkomst. 'Op de open dag in november hadden we wel een goede score en ook de open avond van december is goed bezocht. Daardoor valt het saldo toch positief uit.'

eerlijke voorlichting

Generaties studenten hebben zich via open dagen op hun studie georiënteerd. Het is een geijkte en erkende vorm van voorlichting en werving. Toch is er ook kritiek op het niveau van voorlichting op hbo's en universiteiten. Ad Verbrugge, voorzitter van stichting Beter Onderwijs Nederland, hekelt die voorlichting aan aankomend studenten. Met modieuze, vaak Engelse namen en glossy brochures worden studenten volgens hem 'verleid'.

Overweg en communicatiecollega Arno Veugelers ervaren die spanning tussen voorlichting en werving niet en stellen dat eerlijke voorlichting op de HR 'hoog in het vaandel' staat. 'We zetten studenten in voor de voorlichting, hoewel er natuurlijk ook altijd docenten aanwezig zijn voor vragen. We merken dat de drempel dan lager ligt, plus het feit dat bezoekers ervan uitgaan dat de student eerlijk is en geen marketing-verhaal opdreunt. In feite proberen we ons te laten zien zoals we zijn. We maken de zaken niet mooier dan ze zijn. Vroeger huurden we bijvoorbeeld nog palmen in voor open dagen. Nu doen we dat niet meer.' Bezoekers blijken zich bovendien vooral te richten op de sfeer van de opleiding en de school. Niet veel aankomende studenten en mondige ouders wapperen met pittige beoordelingen uit de Keuzegids of visitatierapporten. Veugelers: 'De tendens is dat emotie steeds belangrijker wordt. Geur, kleur en smaak – daar laten veel mensen zich toch door leiden. Ook de soort studenten en docenten die ze ontmoeten bij een opleiding, is van grote invloed.'

nieuwe vormen van werving

Hoe bepalend is een open dag eigenlijk nog, nu er ook vele andere werving- en voorlichting-instrumenten zijn, zoals oriënteren, proefstuderen, voorlichting op middelbare scholen, interscolaire rondes, internetwerving, scholieren tv en nieuwe media als hyves, messenger, E-buddy en Second Life? 'De open dag blijft een heel belangrijk en bekend instrument', geeft Veugelers aan. 'Maar je moet het zien als onder-

deel van een totaalaanpak. Op de open dag bereik je de doelgroep om wie het gaat. De helft is eind-examenkandidaat. Een kwart zit in het leerjaar voorafgaand aan het eindexamen en de resterende bezoekers bestaan bijvoorbeeld uit mbo'ers of jongere scholieren. Dat blijft dus belangrijk.' De organisatie van de open dagen verloopt volgens beproefde draai-boeken, maar toch zijn de afdeling communicatie en individuele opleidingen wel steeds bezig met nieuwe dingen. 'Zo gaan we de komende open avond sms inzetten om bezoekers op de juiste plek op het juiste moment te krijgen. Een leuke uitdaging. Dit jaar heeft de opleiding logopedie voor het eerst de mogelijkheid geboden om vooraf in te schrijven voor een toelatings-onderzoek, iets waar tijdens open dagen lange wachttijden voor waren. Zestien mensen hebben zich aangemeld en konden dat onderzoek op afspraak doen. Veel beter natuurlijk, ze zijn dan ook alle zestien komen opdagen. En de reisplanner die de afdeling ICT op de HR-site heeft gezet, werd rond de open dag van 26 januari veel vaker geraadpleegd. Een extra service voor de sitebezoeker die ons als instelling ook nog informatie oplevert.'

EvdM

Wie: Renske Annevelink (16)
Wendy Traats (16)
Klas: 5 vwo
Uit: Roosendaal

Museumpark/ fysio- en ergotherapie

'We zijn eerst bij Avans in Breda gaan kijken naar de opleidingen fysio- en ergotherapie', vertelt Renske. 'De voorlichting hier is uitgebreider. Het maakte een heel positieve indruk op ons, ook de sfeer. De mensen kwamen gelijk op ons af.' Wendy: 'Ik heb gezondheid in mijn eindexamenprofiel, maar geneeskunde studeren zie ik niet zitten. Toch wil ik heel graag met mensen werken. In de fysio- of ergotherapie ben je én met mensen én met gezondheid bezig.' Renske: 'Wat ons hier aanspreekt, is dat de school wel groot is, maar niet massaal overkomt.' Vader Annevelink begeleidt de meisjes. Liefst wil hij dat zijn dochter zelf beslist waar ze gaat studeren: 'Ik heb zelf mbo-niveau. Renske en Wendy doen vwo en zitten in bepaalde dingen al boven mijn niveau. Ik ben blij dat mijn dochter wil studeren. Met een goede opleiding sta je een stuk steviger in de maatschappij.'

Hogeschool te veel 'fabriek met één schoorsteen'

De groei van het hoger onderwijs moet grotendeels uit het mbo komen. Maar zonder niveaudifferentiatie gaat dat niet lukken, waarschuwt aansluitingsexpert Roel van Asselt.

De Saxion-lector 'Instroom-management en aansluiting' en Lica-directeur vindt het 'vreemd dat het hbo al jaren een fabriek is met maar één schoorsteen, terwijl er zoveel verschillende studenten instromen'. Daar hoort wat hem betreft gevarieerde uitstroom bij. 'Dat geldt in het hoger onderwijs een beetje als vloeken in de kerk, maar daar moet nu toch echt eens naar gekeken worden. Het is essentieel voor de groei van het aantal hoogopgeleiden.' De mbo'ers, havisten en vwo'ers die de hogescholen bevolken, hebben uiteenlopende ambities. Hij onderscheidt minstens twee hoofdtypen hbo-studenten: 'Je hebt er die na hun opleidingen per se willen doorstuderen voor een mastertitel. Maar er zijn ook studenten die gewoon een praktijkgerichte opleiding willen waarmee ze na vier jaar aan de slag kunnen. Die hoeft je natuurlijk niet precies hetzelfde te leren.' Bijkomend voordeel van een 'praktijkgerichte leerweg' is dat er wat Van Asselt betreft kan worden gedacht aan toelating van mbo'ers die opleidingsniveau drie hebben in plaats van het nu vereiste niveau vier. Daarmee zou het aantal hoogopgeleiden in Nederland flink kunnen toenemen. De bange vraag is echter of ze het hbo-niveau aankunnen. Hogescholen klagen nu al over de ontoereikende vooropleiding van mbo'ers. Ook Van Asselt stelt vast dat daar snel iets aan moet gebeuren. 'Op dit moment besteedt het mbo te weinig aandacht aan theorie. Wie bijvoorbeeld een opleiding ontwerpen volgt, krijgt nauwelijks iets bijgebracht over beroepsinnovatie en wiskunde.' Voor een kwaliteitsimpuls op korte termijn is ook een bijdrage van het hbo nodig. 'Via doorlopende leerwegen kunnen mbo'ers nu al hbo-vakken

volgen, of tijdens een stage al een paar hbo-opdrachten maken. Dat motiveert enorm. Angst voor niveauverlies in het hbo is ongegrond: een goede hogeschool zorgt ervoor dat doorstroom met het mbo aan alle eisen voldoet.' Van Asselt bespeurt echter aarzeling in het hbo. 'Het is natuurlijk deels een geldkwestie: persoonlijke leerwegen zijn duur. Daarnaast zou het helpen als hogescholen hun eigen bekostigde masteropleidingen mochten aanbieden, want dan kun je beter uit de voeten met toelatingsvoorwaarden voor zo'n opleiding.' Waarmee de bal weer bij het nieuwe kabinet ligt. In het regeerakkoord van CDA, PvdA en ChristenUnie staat te lezen dat alle belemmeringen voor doorstroom in het beroepsonderwijs worden weggenomen, en dat er de komende jaren extra geld naar het onderwijs gaat. 'Daarvan zal ongetwijfeld een deel in deze hoek terecht komen. En dat kan het beroepsonderwijs goed gebruiken voor dit soort zaken.'

HOP, TdO

'THE REAL THING'

Kennis vs vaardigheden. Daarover woedt de discussie in onderwijsland volop. Het kennisniveau van studenten zou bedroevend zijn, de nadruk op vaardigheden en competenties veel te groot. De HR hanteert het zogenaamde Rotterdams Onderwijs Model (ROM) waarin kennis en vaardigheden op een evenwichtige manier zouden zijn ingebracht, maar niet iedereen is het hiermee eens. Ook hier klagen docenten over een doorgeslagen vorm van competentiegericht leren. Tijd voor *Profielen* om zelf op onderzoek uit te gaan. Het cluster paramedisch zette de deuren wagenwijd open om een kijkje in de keuken te nemen in de wereld van ergotherapeuten, fysiotherapeuten en logopedisten. De vraag: Weten studenten genoeg van bijvoorbeeld anatomie of hebben ze het te druk met het opstellen van hun persoonlijk ontwikkelingsplan (POP)?

In verpleeghuis Antonius Binnenweg (AB) wordt een klinische les ergotherapie verzorgd door ergotherapeute Else Schippers. 'Ik heb nog nooit een verpleeghuis van binnen gezien', fluistert een studente naar een medestudente. Schippers gaat een intakegesprek met een cva-patiënt van Kaapverdiaanse afkomst voeren die in AB aan het revalideren is. Hij heeft verlamingsverschijnselen. Tevoren bespreekt zij met de studenten de diagnose en het zorgplan. 'Het belangrijkste dat we te weten moeten komen is: Kan hij thuis naar het toilet, wie doet het huishouden en hoe komt hij de trappen op naar zijn woning op een vierde etage in een complex zonder lift. Teenagels zijn op dit moment dus geen prioriteit.' Schippers licht het intakeformulier toe dat, zo weet ze, 'anders is dan het formulier dat de opleiding gebruikt'. Eigenlijk gebruikt ze gedurende het gesprek

het intakeformulier niét, en vult dat later in, 'zo kan er een echt gesprek met de cliënt ontstaan'. 'Grappig', vindt een studente, 'dat het in de praktijk anders gaat dan wij leren' en 'superleerzaam, want volgend jaar moeten we zelf intaken en ik wist helemaal niet hoe dat moet'. Ook achteraf zitten ze vol vragen: 'Ik wist niet of ik hem nou een hand moest geven, of dat wel ging met die verlamming', en over de momenten dat de cliënt Schippers niet leek te begrijpen: 'Was dat nou een taalprobleem of een begripsprobleem door de cva?' Ethische kwesties komen aan bod. Schippers vertelt dat veel Turkse en Kaapverdiaanse mannen in het revalidatiecentrum goed oefenen, maar zich thuis helemaal laten verzorgen. Schippers: 'Wie ben ik om dat te veroordelen?'

hoge waardering praktijklessen

De praktijk komt al in het eerste leerjaar de opleidingen binnen. Clusterdirecteur Claire Kornaat licht toe: 'We organiseren geen behandelingen van echte cliënten in de lessen op school. We willen niet interfereren met de behandeling zoals die door de behandelaar wordt gegeven en we willen de cliënt niet uit zijn eigen omgeving halen, dat zou ethisch niet juist zijn. Bovendien zouden daar ook haken en ogen aanzitten wat betreft beroepsaansprakelijkheid. Omdat de huidige zorgwetgeving het verplaatsen van stages naar de beginfase niet toelaat, bieden we bij

ergotherapie en fysiotherapie in de beginfase klinische lessen aan voor groepjes van maximaal negen studenten bij zorginstellingen in de stad. De instellingen worden door ons betaald voor de lessen die zij geven. De cliënten die de studenten tijdens deze lessen zien, hebben een vergelijkbare pathologie als die in hetzelfde kwartaal binnenschools aan bod komt. De opleiding logopedie, die zich behalve op zorg ook op onderwijs richt, is overigens wel in staat vanaf het eerste leerjaar onderwijsstages te organiseren en kent daarom geen klinische lessen.'

Dat de studenten deze praktijklessen waarderen, lijkt geen twijfel. In de lessen die *Profielen* bijwoonde, hingen ze aan de lippen van de praktijkdocent, waren muisstil als het nodig was en vroegen honderduit waar dat kon. Zo ook bij de klinische les die zeven studenten fysiotherapie volgden in het Erasmus Medisch Centrum op de thorax-afdeling waar patiënten herstellen van hart- en longoperaties. Fysiotherapeut Rita Vanlommel begint haar les met een half uur theorie waarin zij probeert duidelijk te maken wat het belang is van fysiotherapie bij dergelijke operaties. Het gaat over pulmonale status (ademhalen), mobiliseren en het bewegingsapparaat. 'De borstkas is als het scharnier van een deur die is opengegaan.' Zo'n half uurtje theorie is nodig, stelt ze, omdat ze 'in het algemeen een manco ervaart bij de studenten, zowel qua kennis als qua vaardigheden. Wat betreft kennis is de basis voor functieonderzoek volstrekt onvoldoende aanwezig. En om vaardigheden te ontwikkelen, moeten de studenten eindelijk op elkaar oefenen, veel meer dan nu gebeurt.' Kornaat relativeert dit. 'Het is juist de bedoeling van een klinische les dat studenten een beeld krijgen van de echte beroepspraktijk en inzicht krijgen in het domein aan kennis en vaardigheden dat zij zich datzelfde kwartaal eigen moeten gaan maken. Het is irreëel te veronderstellen dat die kennis al vóór het volgen van een dergelijke les aanwezig is.'

De studenten zijn enthousiast over de thoraxlessen. 'In onze opleiding zit te weinig echte praktijk. Zelf moeten we wel rollenspellen doen, maar dit is *the real thing*. Heel nuttig en leerzaam.' Na het half uurtje theorie is het tijd voor 'de echte patiënt', een vrouw met een aangeboren hartafwijking en een ontstoken wond na een hartoperatie. Met haar doen de studenten oefeningen om te hoesten en om in en uit bed te komen, met en zonder hulpmiddelen. Vanlommel: 'Dóen, dat is waar het om draait. Ons beroep is langzamerhand veel te veel gefocust op praten. Er ligt te veel nadruk op stress als veroorzaker van klachten. Natuurlijk is communicatie belangrijk, maar we zijn geen psychologen.' De studenten beamen dit volmondig: 'Ook in de opleiding krijgen stressgerelateerde klachten heel veel aandacht. Het evenwicht is zoek.'

levensproblemen of 'zuivere s'

Ook tijdens de stage komt de praktijk direct de opleiding binnen. Op de Taalschool in Dordrecht zijn groepjes van twee logopediestudenten bezig met uitspraaktraining voor anderstaligen als onderdeel van de verplichte taal- en inburgeringscursussen. Eén student is bezig met de training van een cliënt, de ander observeert. Op de werkvloer worden ze begeleid door iemand van de Taalschool. Eens per maand komt ook hogeschooldocente Sione Twilt langs om te observeren en adviseren. Studente Laura behandelt een

Spaanstalige vrouw die het onderscheid tussen de 'eu', de 'ui' en de 'uu' erg moeilijk vindt. Twilt adviseert Laura de klankbeelden te gebruiken. Met behulp van klankbeelden kan zichtbaar worden gemaakt hoe de klanken worden gemaakt. Ze raadt haar ook aan een cassettebandje te gebruiken waarop ze bepaalde woorden zelf insprekt en ruimte laat waarin de cliënt het woord kan nazeggen. Twilt: 'Ze is auditief sterk. Dan kan ze ook zichzelf corrigeren.' Dat is een tip die Laura goed kan gebruiken. Ook de cliënt ziet dat wel zitten, alhoewel 'ik wel altijd ruzie krijg met m'n man als ik thuis oefen. Misschien kan ik 't in de badkamer doen, dan hoort ie het niet'. 'Dat zijn overwegingen die je in de studieboeken niet terugvindt', vertellen de studenten later. 'Zo'n stage is niet alleen vaktechnisch, maar ook sociaal heel leerzaam.'

Dat geldt eveneens voor het andere groepje. Pieter en Renée behandelen een Turkse man die al achttien jaar in Nederland woont en werkt als heftruckchauffeur. Zijn Nederlandse woordenschat is heel beperkt en tussen het oefenen door, 'Stoel, niet sjtoel', probeert de cliënt steeds aandacht te vragen voor de problemen die hij in zijn leven ondervindt. 'Ik vind het heel moeilijk Nederlands te spreken. Ik vind het heel moeilijk om op de computer te werken. Ik vind schrijven ook heel moeilijk. Ik schrijf bijna niks. Ik vind het moeilijk om te praten met Nederlandse mensen. Ik vind het moeilijk om aan de dokter te zeggen waar ik pijn heb.' Hoever moet je gaan in de aandacht voor levensproblemen, terwijl je bezig bent met de uitspraak van de zuivere 's'? Dat is waar de studenten zelf een weg in moeten vinden.

Bij praktijklessen waren studenten muisstil als het nodig was en vroegen honderduit waar dat kon.

praktijklessen geven referentiekader

Docente Ellen Roest is verantwoordelijk voor de organisatie van klinische lessen in de opleiding ergotherapie. 'We krijgen inderdaad heel veel enthousiaste reacties van studenten en praktijkinstellingen', stelt ze. Voor haarzelf is er in haar beroepsuitoefening wel het een en ander veranderd. 'Ik ben nu veel bezig met financiën en het opstellen van contracten met instellingen. Dat is helemaal nieuw voor mij. De organisatie van de klinische lessen vergt een strakke organisatie. Het regelen van de lessen en het maken van het rooster is ingewikkelder omdat we met kleine groepjes werken en een streng reglement hanteren ten opzichte van studenten. Te laat komen is er bijvoorbeeld niet bij.' En inderdaad: bij alle door ons bijgewoonde lessen zaten de studenten keurig een kwartier van tevoren te wachten. Roest: 'De praktijklessen geven studenten een referentiekader. Ze brengen hun praktijkervaringen in in de theoretische lessen. De leeromgeving is rijker geworden. Het is daarbij de bedoeling dat studenten hun competentie deskundigheidsbevordering ontwikkelen door hun ervaringen over te dragen aan andere groepjes. Maar dát lukt in de praktijk nog niet zo erg.'

'De leeromgeving is rijker geworden.'

Is die rijkere leeromgeving een direct gevolg van de invoering van het ROM? 'Deels', licht Kornaat toe. 'Het ROM heeft een extra stimulans gegeven aan het praktijkgericht leren. Aan de andere kant: Bij het paramedisch cluster heeft die praktijkcomponent er altijd al ingezet. Het ROM maakt onderscheid tussen praktijkgestuurd en kennisgestuurd onderwijs. Wij doen dat anders. Beide componenten zitten in één programma, bij één docent. Dat kan ook niet anders als je curriculum veel casuïstiek bevat. Onder invloed van het ROM is er wel aan curriculumvernieuwing gedaan. Met name in het eerste leerjaar is die vernieuwing merkbaar. Het eerste leerjaar is nu meer dan voorheen gebaseerd op casuïstiek.'

rumoer tijdens gastles

Een intensieve begeleiding, kleine groepjes en een groot enthousiasme van de studenten kenmerken de klinische lessen en de stage. Hoe zit het met de theoretische kant van de opleiding? Is het enthousiasme daar net zo groot? In een gastles van een ergotherapeut was dat zeker niet het geval.

De techniek laat op zich wachten, waardoor de groep van ongeveer vijftig à zestig studenten de gelegenheid te baat neemt om bij te kletsen. Verhalen over katers van 'hier tot Tokio' worden, soms onder het genot van een patatje, afgewisseld met felicitaties met het vinden van een stageplek. Hoe langer de start van de les duurt, des te rumoeriger wordt het in collegezaal 2. Na een klein kwartier kan de les eindelijk beginnen. De gastdocent Jan Berends stelt zich voor. In zijn praktijk helpt hij mensen bij de aanpak van hulpmiddelen en woningaanpassingen die nodig zijn nadat iemand bijvoorbeeld plotseling verlamd is geraakt. 'Veel van mijn werk gaat zitten in beroepszaken tegen de Wet Voorzieningen Gehandicapten (WVG)', vertelt hij aan de groep die nog steeds niet helemaal rustig is. Iemand die door een ongeval in een rolstoel belandt, heeft volgens de gastdocent vanaf het ongeluk tot de revalidatie gemiddeld met 28 professionals te maken. Hierna stort hij enthousiast allerlei grote en kleine tips uit over de studenten en maakt hen deelgenoot van zijn praktijkervaringen. Dan besluit

Berends het de groep wat moeilijker te maken door ze te laten reageren op diverse casussen. 'Een man, 2.10 lang, schoenmaat 53 en 155 kilo zwaar, heeft een auto-aanpassing nodig. Wat regel je voor deze meneer?' 'En wat doe je', vraagt hij de groep, 'als jij een type rolstoel voor je cliënt wilt bestellen dat niet in het pakket zit.' Niemand antwoordt. Voorin het lokaal zitten studenten die geïnteresseerd luisteren. Achterin wordt nog steeds hard gepraat, met mobieltjes gespeeld en aan elkaar toevertrouwd dat ze de les maar 'saaï' vinden. Bijna niemand maakt aantekeningen. De docente van de opleiding die de gastdocent heeft ingeleid, kijkt af en toe naar achteren, maar grijpt niet in. De twintigplussers zijn ook opvallend fysiek met elkaar. De jongens duwen en trekken aan elkaar en er wordt, onder luide aanmoediging, zelfs gekieteld: 'Jaaa, kietel d'r in d'r zij!' Elk spoortje van terughoudendheid is verdwenen bij de ongeveer tien tot vijftien herrieschoppers. Achterin wordt gemokt dat het tijd is. 'Zeg hem dat het tijd is!', zegt een student tegen zijn 'collega's'. 'Het is tijd!', wordt op luide toon gezegd. De student pakt zijn boeltje en vertrekt nog voor het einde van de les. 'Waarom gaat hij al?', vraagt een jongen aan zijn buurman. 'Hij had geen zin meer. Da's toch een goede reden!'

Voor *Profielen* een ervaring die we binnen de hogeschool vaker hebben gehad en niet specifiek is voor het paramedisch cluster. 'Ook ik hoor zulke verhalen weleens vaker als het om gastcolleges gaat', reageert clusterdirecteur Kornaat. 'Als er iemand van buiten komt, kun je je grenzen blijkbaar verleggen. Geen goede zaak. Zeker omdat we door het organiseren van dergelijke colleges proberen de praktijk het onderwijs binnen te halen, een van de ROM-hoofddoelstellingen. Ik ben bezig om het beleid voor komend jaar rond de gastcolleges te veranderen. Studenten worden kennelijk gemotiveerd door wat ze moeten leren, niet door wat ze kunnen leren. Ik denk dat dat van alle tijden is. De ongenegenheid waarmee één en ander nu plaatsvindt, dat vind ik wel iets van deze tijd. Binnen ons cluster wordt momenteel ook gediscussieerd over de mate waarin we corrigerend moeten optreden.'

'Studenten moeten veel meer gestuurd worden dan hun volwassen uiterlijk doet vermoeden.'

volwassen lichaam, onvolgroeid brein

Waarom was deze les, ondanks het enthousiasme en de kunde van de gastdocent, zo'n puberale chaos waar welwillende studenten uiteindelijk de dupe van zijn? Was het iets van deze tijd, wat Kornaat suggereert? En gaat het wellicht beter als studenten kunnen leren waar ze geïnteresseerd in zijn en daar zelf verantwoordelijkheid voor moeten nemen? Een van de pijlers onder het Nieuwe Leren is het begrip eigen verantwoordelijkheid. Studenten geven hun opleiding vorm via een persoonlijk ontwikkelingsplan (POP), waarin doelen staan geformuleerd van vakinhoudelijke en organisatorische aard, maar ook over samenwerken en zelfreflectie. Via een portfolio houden ze opdrachten en beoordelingen bij. Bij een voldoende kan de opdracht worden afgevinkt, bij een onvoldoende volgt een herkansing. Een hoge mate van zelfstandigheid is vereist voor vakken die worden afgesloten met een verslag of groepsopdracht. Het zou taferelen zoals hierboven beschreven in theorie misschien kunnen voorkomen, maar toch zet docent Nico van Hal flinke vraagtekens bij de eigen verantwoordelijkheid voor het leren. 'Ons zicht op de student wordt vertroebeld door hun uiterlijk. Studenten hebben weliswaar een volwassen lichaam, maar het brein is bij velen nog volop in ontwikkeling. Dat heeft consequenties voor het leren. Studenten moeten veel meer gestuurd worden dan hun uiterlijk doet vermoeden. Ik heb het vak geleerd via de handen van mijn docent fysiotherapie. Zijn handen zitten bij wijze van spreken nog in mijn lichaam. Dat is iets wat studenten niet zelf kunnen organiseren. Daarvoor blijft het leiderschap van docenten, ook bij adolescenten, cruciaal.'

'Studenten worden door het competentiegericht leren meer verantwoordelijk voor hun eigen leren dan vroeger het geval was', vertelt docente Ellen Roest. 'We bieden bijvoorbeeld geen stageplekken meer aan waaruit studenten kunnen kiezen, nee, ze moeten solliciteren, er actief op uit gaan. Persoonlijk vind ik dit een verbetering. Het werd studenten soms wel erg makkelijk gemaakt om achterover te leunen en af te wachten tot dingen voor hen geregeld werden. Ze zijn nu ook zelf verantwoordelijk voor hun POP. De ene student kan hier beter mee omgaan dan de andere. Er zijn studenten die er wel bij varen, maar het gevaar van verdrinken is aanwezig. Dan komt het aan op een goede invulling van de taak van de studieloopbaancoach (slc).'

iets uit je kop knallen

Boodschappen doen en leren. Tijdens een groepsbijeenkomst met eerstejaars ergotherapie legt studieloopbaancoach Ine Gerrits een verband tussen de twee activiteiten. 'Als je inkopen doet en er daarna thuis achterkomt dat je de helft bent vergeten, kijk je daar op terug. De volgende keer maak je een plan. Hetzelfde kun je doen met leren.' De manieren van leren, van kennis vergaren, verschillen per student, legt Gerrits uit. 'Er zijn studenten die vooral een goed plan kunnen bedenken en anderen willen juist een concrete opdracht. Ook zijn er mensen die gewoon iets uitproberen. Een studente zegt de laatste aanpak te herkennen: 'Ik ga in de klas zitten zonder

PROFIELEN-SITE VERNIEUWD!
CHECK
WWW.PROFIELEN.HRO.NL

me voor te bereiden op ziektebeelden, daarna pas ik me inderdaad snel aan.' Een collega-studente doet het juist heel anders. 'Ik bereid me juist goed voor, dan kan je later alles ook goed opzoeken. Het is gewoon fijn als je veel weet.' Gerrits: 'Inderdaad, op een gegeven moment weet je waar je iets moet zoeken. Jezelf aanleren om gedegen werk te leveren, kun je ook uitbouwen en in je POP zetten.' Tegen een studente die het prettig vindt om concrete opdrachten te krijgen, zegt Gerrits: 'Jij leert om te organiseren. Dat is ook een competentie.'

Een andere kijk op leren. Wat is je sterke kant: iets uit je kop knallen, doen wat de docent wil of jezelf afvragen waarom je iets leert? Een nuttige sessie voor de eerstejaarsstudenten? Lisa vindt van wel. 'De individuele gesprekken met Ine zijn heel verhelderend. Je kunt bespreken waar je tegenaan loopt. Per kwartaal krijg je een of twee gesprekken; vaker kan wel als het nodig is en je kunt Ine ook e-mailen. Maar het studeren blijft voornamelijk zelf-doen.' Marjolein vult aan: 'Klassikaal komen we ook één à twee keer per kwartaal bijeen, hierin worden algemene dingen door Ine uitgelegd die voor de studie belangrijk zijn. Ik vind studieloopbaan-coaching wel nuttig, ja.'

vijftien contacturen

De afgelopen weken hebben we veel tijd doorgebracht bij het cluster paramedisch. Wat heeft deze exercitie ons opgeleverd? Welke conclusies kunnen we trekken over de manier waarop het ROM in de praktijk gestalte krijgt? In ieder geval dat een intensieve begeleiding, in kleine groepjes, op groot enthousiasme van de studenten kan rekenen. Zoals we hebben gezien bij de klinische lessen en de stage. Het ROM heeft een extra stimulans gegeven aan dit soort praktijkgericht leren dat overigens toch al sterk in de opleidingen ergotherapie, fysiotherapie en logopedie zat. Die extra stimulans zit in de invulling van het lesprogramma dat is aangepast door meer casuïstiek in te brengen.

Peilers onder het Nieuwe Leren als eigen verantwoordelijkheid en een hoge mate van zelfstandigheid, met name voor vakken die worden afgesloten met een verslag of groepsopdracht, lijken minder stevig. Sturing en begeleiding van docenten zijn wellicht meer nodig dan in de huidige praktijk gegeven kan worden. En hogeschooldocenten hebben, wat *Profielen* betreft, nog steeds een opvoedkundige taak die best wat steviger vorm mag krijgen.

'Competentiegericht leren, vraaggericht leren in zijn zuiverste vorm waarbij studenten zelf een lesprogramma samenstellen, dat doen wij niet', stelt Kornaat. 'Individueel maatwerk kost meer tijd en geld dan wij nu hebben.' Uitgangspunt van deze hogeschool is dat er per leerjaar per student minimaal vijftien contacturen per week moeten zijn, wat naar het vierde jaar toe wordt afgebouwd. Dit is inclusief het keuzeonderwijs. 'Met het budget dat wij hebben, komen we daar niet aan.'

We komen uit op minder dan vijftien uur per week en dat vind ik krap. Gelukkig is er de komende jaren meer budgettaire ruimte en zullen we die vijftien uur wel halen, maar door de bezuinigingen van de laatste jaren hebben we ons wel moeten bezinnen op de wijze waarop we onze doelen willen halen.'

De bezuinigingen die het onderwijs de laatste jaren hebben getroffen zijn wellicht bepalender geweest voor de kwaliteit van het onderwijs dan de invoering van het ROM. Bij minder dan vijftien contacturen per week komt het inderdaad aan op zelfstandig leren en het nemen van eigen verantwoordelijkheden door de student. De grote vraag is of de hedendaagse hbo'er deze eigenschappen voldoende bezit.

Met dank aan directie, medewerkers en studenten van het paramedisch cluster voor hun gastvrijheid.

Door bezuinigingen zijn er minder dan 15 contacturen per week. Dan komt het inderdaad aan op zelfstandig leren.

Single shoppen

KOM naar de groenteafdeling EN SLA JE SLAG

Studenten van de opleiding vrijetijdsmanagement organiseerden in januari een avond single shoppen, waarbij singles andere singles konden ontmoeten tijdens een avondje Super de Boeren aan de Botersloot. *Profielen* shopte mee.

Het is donderdagavond

18 januari en ik sta zo onopvallend mogelijk in de Super de Boer aan de Botersloot. Welk pad ik ook insla, overal staan mensen, mannen, op de uitkijk. Wanneer ik langs loop, voel ik hun ogen over mijn lichaam glijden. Van mijn ogen, naar mijn tenen en terug naar mijn ogen.

Dan glimlachen ze. Ze zijn duidelijk op zoek naar een meisje, maar ik ben niet op zoek naar hen. Ik voel me verschrikkelijk ongemakkelijk. Maar dat geldt lang niet voor alle mensen in de supermarkt. Alle 84 bezoekers die vanavond in de Super de Boer rondwandelen, weten dat ze op een *indoor* veemarkt zijn beland. Een veemarkt die zeven studenten vrijetijdsmanagement als project hebben georganiseerd onder het motto van een 'unieke belevenis'.

Voor 15 euro mag je de Super de Boer in, die voor deze avond single shoppen is omgevormd tot single paradijs. Bij de groenteafdeling staat de single bingo, voor het afgedekte vleesvak een dj, in de chipsgang de speeddate-tafel en *last but not least* is op het schap met versgebakken broodjes een bar gemaakt. Wanneer je binnenkomt, krijg je een bon voor zes drankjes, een bingokaart en een tegoedbon voor tien euro aan boodschappen.

Ik loop dieper de supermarkt in, op weg naar een drankje. Om duidelijk te maken dat ik niet 'op zoek' ben, haal ik demonstratief mijn aantekenblok en mijn pen tevoorschijn. In de supermarkt verlang ik ineens naar vroeger, toen journalisten nog herkenbaar waren aan hun gleufhoed en kaki trenchcoat. Ik zie dat de fotograaf ook binnen is. Ik ga naast hem staan en smee hem niet te ver bij me uit de buurt te gaan. Zolang hij in de buurt is, ben ik veilig.

extra biertje

'Ja hoor dames en heren, daar gaan we weer', klinkt het licht krakend door de speakers van de supermarkt. 'De single bingo! Kom naar de groenteafdeling en sla je slag, niets moet en alles mag.' Een net iets te zwaar opgemaakte acteur in glitterpak presenteert de single bingo door de telefoon aan de muur bij de groenteweegschaal. De acteur roept een nummer om en ene Monica meldt zich, een leuke jonge vlotte meid. De acteur roept nog een nummer om.

Er wordt gewacht, nog een keer omgeroepen, en uiteindelijk maakt een meneer zich los uit de groep toeschouwers. Hij is licht kalend en op het eerste gezicht geen match voor Monica. Wanneer de acteur vraagt wat hij voor het kakelverse koppel kan halen, grapt de man als een boer met kiespijn: 'Doe mij nog maar een extra biertje.' Aan de speeddate-tafel zitten drie mannen te wachten op gewillig vrouwvolk. Wanneer ik voorbijloop hoor ik de een tegen de ander zeggen dat het maar goed is dat ik doorloop, ik ben toch te jong voor ze. Een van de mannen aan tafel is Marcel, hij is 34, las in de *Metro* over het single shoppen en dacht: Wie niet waagt, die niet wint. Eerder had hij al eens een speeddate met achttien vrouwen gehad, maar dat liep op niets uit.

Of hij vanavond in de supermarkt meer kans maakt dan voorheen weet hij niet. Voor mij als bezette vrouw was het single shoppen geen succes. Maar volgens organisator Gerard van Ruth was er wel degelijk *love in the air*. Het eerste koppel van de single bingo heeft de hele avond gezellig met elkaar staan praten. Uiteindelijk hebben ze hen een etentje aangeboden. De organisatie had vijf etentjes te verdelen maar zoveel mensen hebben elkaar niet gevonden. Misschien gaat het de volgende keer beter. De studenten vrijetijdsmanagement hebben de smaak in ieder geval te pakken en organiseren nog voor de zomer een tweede single shopavond. Nieuwe ronde, nieuwe kansen.

Foto: Leven Willemse

SOCIALE COHESIE MARKETEN

‘Liever een goede buur dan een verre vriend.’ Dit is de slogan van Tante Kwebbel, een project van het Centrum voor Dienstverlening (CVD). Robin den Otter, derdejaars commerciële economie, houdt zich tijdens zijn stage bij het CVD bezig met de marketing van Tante Kwebbel.

Robin: ‘Tante Kwebbel is het idee van Harrie Remie, hoofd communicatie bij het CVD en mijn stagebegeleider. Het project is bedoeld om mensen iets voor elkaar te laten betekenen. De hond uitlaten, de stoep vegen of de planten water geven. Geheel vrijwillig en vrijblijvend. Mensen melden zich aan op de website en kunnen Tante Kwebbel bellen als ze hulp nodig hebben. Mensen die zich hebben ingeschreven omdat ze hulp willen bieden, kunnen dan gebeld worden.’
Harrie: ‘Ik maak het leven graag makkelijker. Mensen komen elkaar niet meer tegen bij de bakker of de slager. Op deze manier kunnen mensen iets voor elkaar betekenen met een klein gebaar. Je kunt zowel hulp bieden als krijgen, Tante Kwebbel maakt geen onderscheid.’

Robin: ‘Ik loop hier sinds oktober stage en ik houd me vooral bezig met Tante Kwebbel.’

Harrie: ‘Doordat Robin met dit project bezig is, hoop ik dat het vak meer voor hem gaat leven. Op deze manier heb ik geprobeerd de scheiding tussen theorie en praktijk bij hem weg te halen.’
Robin: ‘Ik ben binnengerold in de onderzoeksfase, dus precies op het juiste moment. Tante Kwebbel loopt in de deelgemeente Kralingen-Crooswijk. Het is een geheel nieuw en uniek product. Het is de bedoeling dat de ICT die achter Tante Kwebbel zit, de complete organisatie uit handen van de mensen haalt. We zitten nu in de experimenteerfase. Als het goed gaat, kunnen we uitbreiden naar de rest van Rotterdam.’

Harrie: ‘Het loopt al redelijk. Op negen december was de kick-off in Crooswijk. Op dit moment zitten we op iets meer dan zestig aanmeldingen, zowel vrijwilligers als mensen die graag hulp ontvangen. Volgens ons plan van aanpak moesten we eind januari vijftig aanmeldingen hebben. Bedoeling is dat we eind 2007 op 550 aanmeldingen zitten.’
Robin: ‘Ik houd me vooral bezig met het werven van mensen, verkooptechnieken en dat soort dingen. Ondersteunende taken. Ik ga de differentiatie strategische marketingcommunicatie volgen na mijn stage, dus dat sluit hier wel goed bij aan.’
Harrie: ‘De belangrijkste les die Robin heeft geleerd, is dat alles mensenwerk is. In het begin probeerde hij alles met e-mail op te lossen, maar daar houd ik niet zo van. Bellen is veel effectiever. Ik heb hem op dat gebied enorm zien groeien. Zonder hem was het allemaal nooit gelukt.’
Robin: ‘Ik ben op het moment bezig met marktonderzoek. Ik kijk of onze promotiecampagnes

hebben geholpen. We hebben krantenartikelen en advertenties geplaatst, de kick-off gehouden met een grote tent en een ouderwets promobusje met luidsprekers.’
Harrie: ‘Het is opvallend welke mensen zich inschrijven. Laatst had ik een dame van in de zeventig. Toen ik vroeg wat voor hulp ze zoal zocht, zei ze dat ze helemaal geen hulp wilde, maar juist iemand anders wilde helpen. Het verlangen van mensen om elkaar te helpen is er wel. Alleen jongeren hebben we nog niet zo goed weten te bereiken. Als we nou een dj in een skihut zo gek kunnen krijgen om die single een paar keer te draaien, zal Tante Kwebbel in ieder geval wat bekendheid krijgen.’
Robin: ‘Het is inderdaad lastig om studenten te werven, terwijl juist die groep veel vrije tijd heeft. We moeten er gewoon nog meer werk in stoppen.’

www.tantekwebbel.nl

SD

Geleerd op de HR: Gesprekstechnieken. En dat iedereen uniek is. Er bestaan geen standaardoplossingen.

Tot 2006: Ergotherapie Nu: Intercedent bij Randstad gezondheidszorg MARIEKE VAN OORSCHOT

Foto: Ronald van den Heerik

Ze wist al van kleins af aan dat ze ergotherapeut wilde worden. Halverwege de studie bleek het toch niet wat ze ervan had verwacht. ‘Eigenlijk had ik het gevoel dat de opleiding niet aansloot bij mijn persoonlijke kwaliteiten.’ Nu heeft Marieke van Oorschot (22) haar droombaan gevonden bij Randstad.

Tijdens mijn studie had ik een bijbaan in de gehandicaptenzorg en nog steeds doe ik daar vrijwilligerswerk. Dat vind ik geweldig, daar ligt mijn hart. Maar de wereld van de zorg is zo soft, eigenlijk ben ik wat commerciëler ingesteld, wat zakelijker. Ik wil direct resultaat zien.’ Marieke maakte haar studie wel af, waarna ze een half jaar vast in de gehandicaptenzorg aan de slag ging. Toch miste ze daar de uitdaging. ‘Een vriendin wees me op Randstad. Zij vertelde me dat die veel verschillende vacatures in de zorg hebben en dan niet aan het bed, maar aan de kant van het management.’ Meteen diezelfde dag belde Marieke met Randstad, de volgende dag kon ze op gesprek komen en na anderhalve week had ze een baan als intercedent bij Randstad gezondheidszorg. Samen met een aantal collega’s is ze verantwoordelijk voor alle aanvragen die binnenkomen bij de afdeling verpleeg- en verzorgingshuizen. Naast het verwerken van aanvragen houdt ze zich ook bezig met het bedenken van nieuwe plannen en projecten. ‘Ik ben van plan dit voorlopig te blijven doen. Randstad biedt veel doorgroei mogelijkheden.’

Achteraf heeft Marieke geen spijt van haar studiekeuze. ‘Ik geloof dat dingen gebeuren met een reden. Die studie heeft me gemaakt tot wie ik ben. Je hebt er altijd wat aan. Natuurlijk was een wat commerciële studie makkelijker geweest, maar ik heb er geen spijt van.’ De gesprekstechnieken die Marieke op de HR heeft geleerd, komen haar goed van pas. Ze heeft geleerd hoe ze met mensen en hun problemen in het dagelijks handelen moet omgaan. Ergotherapie en de zorg in het algemeen gaan haar nog altijd aan het hart. ‘Ik werk nog steeds als vrijwilliger bij De Wielewaal, een stichting die vakanties organiseert voor gehandicapten. Het is heel informeel en ontzettend gezellig. Waar je ook heen gaat, Spanje,

Frankrijk, wintersport in Oostenrijk of natuurlijk gewoon Nederland, alles wordt voor je betaald, je eten, drinken en verblijf. De vrijwilligers zijn vooral studenten. Je hebt helemaal geen ervaring in de zorg nodig, alleen heel veel enthousiasme. Ik vind het fijn om mensen met een handicap een goede vakantie te bezorgen en zo ben ik toch nog actief in de zorg.’ Ooit wil Marieke terug in de schoolbanken om een nieuwe studie te volgen, maar voorlopig niet. ‘Ik zit hier op mijn plek. Dit is op het moment mijn droombaan. Ik heb er wel over nagedacht een tweede studie te volgen, maar alles ging eigenlijk zo snel. Voor ik het wist had ik deze baan.’

SD

CURRICULUM VITAE

1998-2003 vwo
2003-2006 ergotherapie aan de HR
2007-heden intercedent bij Randstad gezondheidszorg

LAN PARTY

Netwerken of je leven ervan afhangt

We leven tegenwoordig in een netwerksamenleving, wat inhoudt dat we het grootste deel van onze info, kennis, ontspanning en contacten uit ons persoonlijke en/of digitale netwerk halen. *Profielen* ontdekte het vleesgeworden netwerk in de vorm van de LAN party, waar games, computers en gezellig samenzijn centraal staan.

Van vrijdagmiddag tot zondagavond is de Rijswijkse evenementenhal het domein van *Regroup*. Deze groep computerfanaten organiseert al voor de zestiende keer deze LAN party (LAN staat voor *Local Area Network* – red.) die ooit begon met zes deelnemers en ondertussen is uitge-

groeid tot een driedaags gebeuren met ruim negenhonderd bezoekers. Bij binnenkomst lijken die negenhonderd mensen zich behoorlijk koest te houden, er is niet veel meer te horen dan geroezemoes, getik en gekraak. Maar schijn bedriegt, doordat iedereen verplicht een koptelefoon draagt, mis je het geluid van de honderden games en films die worden gespeeld. Maar plotseling is er leven in de brouwerij. In een hoek van de zaal springt iemand van achter zijn computer op en steekt luid schreeuwend zijn armen in de lucht. Applaus en bijval van de mensen om hem heen, even ontstaat er een klein feestje. Later blijkt dat hij de finale van een groot online toernooi heeft gehaald, een hele prestatie.

pimp die grijze kast

Een beetje een vreemde wereld is het wel. De reusachtige zaal gevuld met lange rijen tafels, overall beeldschermen, computers, kilometers snoer en bergen lege blikjes *energydrink*. Je kan op je dooie gemak tussen de rijen doorlopen zonder dat er ook maar iemand opkijkt, iedereen is opgezogen door zijn of haar computer. Want dáár gaat het op een LAN party om: iedereen neemt z'n pc mee om een gigantisch lokaal netwerk op te bouwen. Je hoeft dus niet perse met je buurman te praten om toch contact te hebben. Zonder

een stap te zetten of een woord te wisselen, kun je samen de leukste dingen doen. Films of programma's uitwisselen of de laatste tips en trucs voor het verbeteren van je computer delen. Wat overigens niet wegneemt dat er volop gelachen en gesocialised wordt.

Want een heel weekend alleen maar achter die pc zitten is natuurlijk niet te doen, al is er wel een aantal dat een dappere poging waagt. Daarom is de hal ook voorzien van een slaapzaal (waar een hoop matrassen liggen, maar erg weinig mensen), een restaurant, een loungehoek met tafelvoetbal en andere spelletjes en uiteraard verschillende standjes voor al je computerbenodigheden. En dat hier ook

standjes bij zitten die computerbenodigheden verkopen, verbaast niemand in deze wereld van pc-fanaten. Als je zoveel tijd achter je pc doorbrengt, is het pimpen van die saaie grijze kast een erg voor de hand liggende optie. Daarom worden er gaten in gezaagd en allerlei neonverlichting en andere kermisattributen in geplaatst. Zo ziet het er niet alleen erg futuristisch uit, maar laat je ook nog eens al die hightech onderdelen zien die jouw computer zo snel maken.

leechen op de LAN

Dat computers van vandaag de dag zo snel zijn, zou best wel eens het einde van de LAN party kunnen betekenen. Organisator Bone legt uit dat er vorig jaar sprake was van een heuse LAN-dip in Nederland. 'Vroeger was een LAN vooral bedoeld om samen snel te kunnen gamen en te *leechen*' (komt van het Engelse *leech*, een bloedzuiger. Je koppelt jouw pc aan een andere pc om als een soort parasiet allerlei data over te nemen – red.). 'Want vroeger was een LAN-netwerk nog aanmerkelijk sneller dan gewoon via internet. Maar tegenwoordig heeft iedereen ADSL of andere snelle internetverbindingen, dus is het niet meer noodzakelijk. Ook zorgen de zogenaamde *massive online multiplayer games* als *World of Warcraft* ervoor dat mensen niet

meer de deur uit hoeven om met een grote groep te gamen.' Toch maakt hij zich geen zorgen over de toekomst van LAN party's als *Regroup*. 'We zijn elk jaar groter geworden en voor de komende jaren kunnen we ook nog wel groeien.'

Met nog een volle dag in het verschiet zitten er nog heel wat mensen fanatiek te computeren. Slechts een paar zijn al ingestort, maar hopen zich met een vlotte *powernap* weer even op te pepen. Want een LAN party is in dat opzicht net een meerdaags muziekfestival. De kunst schuilt 'm erin het maximale eruit te halen. Dus brult je computer 24 uur per dag, download je als een bezetene en loop je zelf om je pc heen alsof je leven ervan afhangt, volgepompt met cafeïne, nicotine en een snelle hap. Ja, wie dacht dat computeren vanuit een luie stoel gebeurt, heeft het goed mis. Dit is topsport.

RJ

STUDENTENUITPAS.NL

UITBURO VOOR WEINIG IN ROTTERDAM

ONSCHULD

Ben je schuldig wanneer je een vrouw de zee in ziet lopen en niet ingrijpt? In *Onschuld* wordt een beeld geschetst van een wonderlijke groep vertwijfelde en verstrikte mensen in een kleine kustplaats. Twee illegale Afrikanen zien een vrouw de zee inlopen en grijpen niet in. De één slaapt niet meer uit schuldgevoel, de ander vindt een plastic zak met geld en ziet daarin een teken van God. Een blinde vrouw danst naakt in een nachtclub opdat mannen haar kunnen zien. Een kinderloze vrouw vraagt iedereen om vergeving voor de misdaden van haar zoon. *Onschuld* laat een wereld zien van losgeslagen personages op zoek naar liefde en geborgenheid. Via de blik van de vreemdeling geeft schrijfster Dea Loher een poëtisch maar treurig beeld van de westerse wereld en het failliet van de menselijke waarden. *Onschuld* is een coproductie van de Koninklijke Vlaamse Schouwburg en ROtheater. De regie is in handen van Alize Zandwijk.

Heb je een Studenten Uitpas? Dan betaal je voor je kaartje voor *Onschuld* geen € 14,50, maar € 8,-.

Rotterdamse Schouwburg

Wo 21 t/m vr 23 mrt, 20:15 uur, Try Outs

Za 24 mrt, 20:15 uur, Première

Wo 28 t/m za 31 mrt en wo 4 t/m za 7 apr, 20:15 uur

Zo 1 apr, 16:30 uur

www.rotterdamsschouwburg.nl

www.rotheater.nl

Met de gratis Studenten Uitpas van het Rotterdams Uitburo krijg je het hele jaar door korting – tot 75 procent – op uitgaan bij 28 Rotterdamse theaters, podia, clubs en musea. Nog geen Studenten Uitpas? Op www.studentenuitpas.nl vind je meer info over de Uitpas én je kunt de Uitpas direct gratis en vrijblijvend aanvragen.

Nieuw: computerzuilen met uittips

Je kunt er niet meer omheen! De Studenten Uitpas heeft onlangs vier grote, groene computerzuilen laten plaatsen op vier locaties van de HR. Op de locaties Wijnhaven, Academieplein en Kralingse Zoom kun je vanaf nu in de mediathèque terecht voor de laatste tips over cultureel uitgaan in Rotterdam. Op de locatie Museumpark is de zuil gesitueerd bij het SCOS (Service Center Onderwijs en Studenten). Dus vanavond nog niets te doen... loop even langs de zuil en check de agenda van het Uitburo.

www.stumbleupon.com
Voor de verweerde internetter *****

Sinds internet zich permanent en onuitwisbaar in ons dagelijks leven heeft genesteld, is het meer geworden dan een bron van informatie of een makkelijke en snelle manier om te communiceren. Internetten is een werkwoord geworden en een bezigheid op zich. Geen enkel medium dat zich zo goed leent om (werk)tijd te verdrijven of studie te ontwijken. Maar wat

De ideale schoonzoon *****

Cisca Dresselhuys legt sinds 1992 mannen langs haar feministische meetlat. Hoe denkt de man over de maatschappelijke positie van de vrouw en doet ie thuis wel eens de afwas en de kinderen? De lat loopt van -10 tot +10. Paul van der Steen voorziet de uitkomsten van een getekende karikatuur. De tentoonstelling *Bekende Nederlanders, de mannen van Opzij*, laat ruim honderd van deze portretten zien. Aan de wanden hangen politici, schrijvers en *captains of industry* zij aan zij met *one of the boys* Nina Brink. In de beginperiode maakte Van der Steen kleurrijke prenten met veel accessoires die onlosmakelijk met de man in kwestie verbonden zijn. Je ziet Willem Duisenberg als een soort oom Dagobert golfend in een geldkluis. Of Harry Mulisch pijprokend bij de haard, wachtend op zijn Nobelprijs voor literatuur. Maar in de loop der jaren is Van der Steen soberder gaan tekenen. De kleur is bijna helemaal verdwenen. Toch weet hij de mannen ook in zwartwit treffend weer te geven. In een interview legt Van der Steen zijn werkwijze uit. Hij bestudeert door middel van foto's het gezicht van zijn onderwerp tot in detail en gaat dan schetsen. En zijn aanpak werkt. Van der Steen weet de typerende kenmerken van de persoon uit te vergroten. Neem bijvoorbeeld Pieter van Vollenhoven zónder flaporen maar mét keurige scheiding en olijke glimlach. Wat de tentoonstelling leuk maakt, zijn de toegevoegde meetlatscores. Ideale schoonzoon Wouter Bos scoort een acceptabele 6 en André Rouvoet, minister van Jeugd en Gezin, een voor vrouwen verontrustende -3. Als je van karikaturen houdt of het nieuwe kabinet vanuit feministisch oogpunt wilt bekijken, is deze tentoonstelling een aanrader. *Tot en met 28 mei 2007 in Atlas van Stolk in het Schielandhuis, Korte Hoogstraat 31, Rotterdam*

MG

Joss Stone: lekkere retrosoul *****

Het was een bijzondere combinatie waarmee Joss Stone in 2003 op zestienjarige leeftijd de wereld veroverde: Een Brits, blond poppetje met de stem van een Amerikaanse soulzangerin. Stone werd zo stevig omarmd door de vol-tallige *industry* dat ze bijna werd fijngeknepen, werkelijk iedereen liep weg met de jonge soulzangeres. Dat kan voor zo'n grietje niet altijd even relaxed zijn geweest, maar Stone heeft naast een volwassen stemgeluid blijkbaar ook een verstandig hoofd op haar schouders, want tot nu toe is ze nog nooit gesnapt terwijl ze zonder slipje en in compromitterende houding dronken uit een limo rolde met Paris Hilton aan haar zijde. Dat is tegenwoordig toch een unieke prestatie voor een tienerster. Stone daarentegen had braaf twee jaar lang hetzelfde vriendje en werkte hard aan haar muzikale carrière. Van haar vorige twee albums zijn meer dan zeven miljoen exemplaren verkocht. En nu is er dan *Introducing Joss Stone*, zo getiteld omdat de zangeres 'zelf nu pas werkelijk haar muzikale visie kan uiten'. En dan nóg niet oud genoeg zijn om een biertje te mogen bestellen in een Amerikaanse bar, het is wat. Bij het maken van *Introducing* werd Stone bijgestaan door grootheden als Raphael Saadiq (die kennen we nog van Tony/Toni/Toné en Lucy Pearl) en rapper Common, die bijdraagt aan *Tell me what we gonna do now*, wat mij betreft de beste track van het album. De grootste verrassing is het aandeel van Lauryn Hill aan het lome nummer *Music*. Het feit dat Stone de Fugee zo gek heeft gekregen te komen opdraven, is bijzonder als je weet dat Hill al jaren de publiciteit schuwt. Verder biedt *Introducing* lekkere funky nummers in een retrojasje. Het is een heel prettig album waarmee Stone een authentiek geluid voor zichzelf heeft gecreëerd. Wat mij betreft, maar dat is een kwestie van smaak, neigt haar stem soms te veel naar dat vreselijke, nasale geluid van die andere blonde met die enorme uithalen, Anastacia. En dat is dan weer géén compliment.

SaS

Di-rect raakt de basis *****

Een bijna band-crash is de reden dat dit nieuwe album van Di-rect titelloos is. Gewoon Di-rect, omdat dit meer Di-rect is dan je ooit gehoord hebt (zeggen de bandleden zelf). En dat klopt. Tim gaat trouwen en is papa geworden. Dat leidt tot nogal wat heisa binnen de band. De andere drie muzikanten begrijpen de

keuze van Tim niet en een break-up dreigt. Een half jaar lang ligt de opname van dit album stil, het gaat niet meer. De mannen moeten de confrontatie aangaan en belanden rond de tafel om vervolgens te besluiten dat het de chemie is tussen de vier die de band tot zo'n succes heeft gebracht. Ze gaan door. De opnames gaan verder en het titelloze album volgt. Twaalf nummers met diepe betekenissen. 'Back to basic', noemen ze het zelf. De harde rock blijft uit, maar de spanning tussen de leden is te voelen. Daarnaast barsten de nummers van de emoties. Mooie muziek, muziek van vier serieuze mannen. Er is slechts één baby nodig om vier jongens volwassen te laten worden. Het is duidelijk nog niet voorbij. Qua muziek zitten de leden in ieder geval wel op één golflengte. Gelukkig maar.

SD

Het laatste offer

Tenenkrommend gekunsteld *****

Simone van der Vlugt stapte in 2004 over van kinderboeken naar volwassenliteratuur. Haar eerste twee thrillers, *De reünie* en *Schaduwzuster*, werden bestsellers. Het is voorstelbaar dat Van der Vlugts hap-slik-weg-stijl voor sommige mensen aantrekkelijk is, maar persoonlijk heb ik me er behoorlijk aan geërgerd in haar nieuwste boek *Het laatste offer*. De bedoeling van de auteur is waarschijnlijk geweest een 'vurig liefdesverhaal' te schrijven dat zich ontplooft tijdens een 'zenuwslopend avontuur' in 'mysterieuze omstandigheden'. Groots en meeslepend, van die orde. Helaas, het geheel gaat wat mij betreft compleet ten onder in onlogische dialogen, de uitleggerige en betuttelende stijl en de tenenkrommende samenvattingen waarin ze je constant bij de hand meent te moeten nemen. De thematiek die van der Vlugt heeft gekozen past in de *Da Vinci Code*-hype die zijn beste tijd blijkbaar wel gehad heeft. Leek het in de historische thriller van Dan Brown nog 'geloofwaardig' dat een hoogleraar en een cryptologe op het spoor komen van de mythische Heilige Graal, in Van der Vlugts versie moet de klus geklaard worden door Birgit en Jef. Tweedimensionale karakters die na één *one night stand* al 'ik hou van je' tegen elkaar zeggen. De twee vinden tijdens hun zoektocht hulp in Frankrijk bij een excentrieke wetenschapper met een onbetrouwbaar randje. (Goh, waar hebben we dat eerder gelezen?) De historische theorieën die de auteur als stokpaardje gebruikt, zijn ontegenzeggelijk interessant. Maar het is niet haar expertise en dat druïpt er aan alle kanten af. Van der Vlugt heeft de feiten in haar boek een beetje bij elkaar ge-Wikipediaat en het geheel verpakt in dialogen tussen ongelooftwaardige karakters. Ze gooit alles op één hoop en gaat nergens de diepte in. Als je écht geïnteresseerd bent in speculatieve wetenschap en mysteries over Egypte, Atlantis of de kaarten van Piri Reis, kun je beter wat lezen van Graham Hancock of Charles Hapgood, autoriteiten op dit gebied. Dan leer je nog eens wat en heb je ook geen last van de hinderlijke chicklit-intermezzo's en de truttige stijl van mevrouw Van der Vlugt.

SaS

Freedom writers ontstijgt voorspelbaarheid niet *****

Een welvarende, blanke dame komt lesgeven op een gekleurde gangsterschool. Ze weet de kinderen te raken en verricht wonderen met hen. Niet voor de eerste keer is dit het thema is van een Hollywoodfilm. *Freedom writers* is echter wel een van de weinige films die gebaseerd is op een waar gebeurd verhaal. Het verhaal van Erin Gruwell, gespeeld door Hilary Swank. De 23-jarige Gruwell zag het als uitdaging om te gaan lesgeven op Wilson Highschool in Longbeach. Ze gaat aan de slag in 'room 23' waar zich de zogenaamde *unteachables* bevinden. Leerlingen met verschillende achtergronden en verschillende problemen. Drugs, geweld en bendes waarbij alles draait om huidskleur. Toch weet Gruwell deze *unteachables* te raken door ze aan het lezen te krijgen. Het dagboek van Anne Frank zet de studenten aan het denken. Als opdracht moeten ze dagelijks hun eigen dagboek bijhouden. Hieruit blijkt dat iedereen, welke kleur dan ook, wel iemand heeft verloren door benedegeweld. De kinderen hebben meer met elkaar gemeen dan ze dachten. Gruwell krijgt een hoop tegenslagen onderweg. De school ziet haar ideeën niet zitten, haar vader vindt haar baan idioot en haar man (gespeeld door 'McDreamy' Patrick Dempsey) verlaat haar vanwege die baan. Volgens de makers van de film zijn Erin Gruwell herself en de *freedom writers* constant betrokken geweest bij het maken van de film. Alles wat in het script staat, komt uit de dagboeken van de leerlingen of uit de interviews die ze hebben gegeven. Het verhaal van een bijzondere vrouw en een bijzonder stel kinderen wordt mooi neergezet. Swank speelt de sterren van de hemel en de emoties van de studenten bezorgen de kijker kippenvel. Toch jammer dat het verhaal niets nieuws brengt en voorspelbaarheid de boventoon voert.

SD

PROFIELEN-SITE VERNIEUWD!
CHECK
WWW.PROFIELEN.HRO.NL

Deze personeelsrubriek komt uit bij voldoende nieuwsaanbod. Dit keer een exitinterview met Ingrid Brouwers.

foto: Ronald van den Heerik

Exitinterview

Een bekend gezicht van de locatie Museumpark is vertrokken. Ingrid Brouwers (26) was twee jaar lang hoofd interne dienst bij de facilitaire dienst maar trad op 1 maart in dienst van Ahrend Kantoorinrichten. 'Ik wil ook eens kijken hoe het buiten de hogeschool gaat.'

VROUW TUSSEN DE MANNEN: INGRID BROUWERS

'Accountmanager onderwijs, die vacature van Ahrend kwam ineens voorbij. De functie van de persoon met wie wij zaken doen, is in tweeën gesplitst; ik ben in de regio Rotterdam nu verantwoordelijk voor mbo, vwo, havo en het basisonderwijs. Het gaat om de inrichting van onder andere leslokalen en kantines, van nieuwe en bestaande gebouwen. Wat voor meubilair willen ze? Welke kleuren? Ik ga het hele traject begeleiden: van klanten benaderen, de bestellingen doen tot het moment dat het nieuwe meubilair er daadwerkelijk staat. Het is gewoon iets anders, en bij een commercieel bedrijf. Ik wil ook een keer kijken hoe het buiten de hogeschool gaat. Hier heb ik de studie facility management gedaan, gewerkt bij die opleiding, bij studievoorlichting en de laatste twee jaar dus als hoofd interne dienst. Wat mijn verdere ambities zijn? Niet het hoogste; ik wil plezier hebben in mijn werk en het moet een uitdaging zijn.'

verbouwingen

'Op de hogeschool hield ik me bijvoorbeeld bezig met verbouwingen, zoals twee jaar geleden van de opleiding verpleegkunde. En het opknappen van het Atrium, dat was ook een leuk project om te doen. Samen met Ahrend, mijn huidige werkgever, hebben we gekeken hoe we deze ruimte aantrekkelijker konden maken voor studenten. Zo hebben we met banken een gezellig hoekje gecreëerd; een plek die de standaard schoolsfeer doorbreekt. Daar tegenover heb je in het Atrium de strakke, praktische tafels. Achter de schermen hield ik me ook bezig met evenementen zoals de hogeschooldag.'

dienstverlening

'Toen ik twee jaar geleden hoofd interne dienst werd, heb ik de functie toch een wat andere invulling gegeven. Ik heb me vooral gericht op de dienstverlening en het contact met de clusters en diensten. Daarbij is het handig als je een vlotte babbel hebt en niet verlegen bent. Voorheen ging het bij deze functie meer om praktische zaken en om techniek. Natuurlijk, dat hoort erbij maar daar heeft de gebruiker (de HR-

docenten en andere medewerkers – red.) in eerste instantie niet mee te maken, tenzij het licht uitgaat of de verwarming het niet doet. Het gaat er meer om dat de naam-bordjes bij de kantoren kloppen, dat er meubilair is waarop je kan zitten en vooral dat er naar de mensen wordt geluisterd. Daarbij: toen ik nog bij studievoorlichting werkte, werden huismeesters vaak in de gang aangesproken als er iets was. Nu weten de meeste medewerkers wel dat ze daarvoor naar het centraal meldpunt moeten gaan. Dat meldpunt is nu denk ik goed zichtbaar.'

vrouw tussen de mannen

Bij de facilitaire dienst werken veel mannen en ook de functie van hoofd interne dienst werd voorheen meestal door een man vervuld. Brouwers heeft er nooit moeite mee gehad haar mannelijke medewerkers aan te sturen, bovendien zijn er op Museumpark ook drie vrouwelijke huismeesters. 'Alleen hoor je achteraf wel dat sommigen niet zo'n hoge pet van mij op hadden. Ik was natuur-

lijk nog maar 24 jaar en ook nog eens vrouw. Sommigen hadden zoiets van: Kan dat meisje wel leidinggeven? Je moet het anderen vragen maar ik denk dat het aardig gelukt is. Overigens zijn ook alle derden, zoals aannemers waar ik mee te maken kreeg, man. Eigenlijk vond ik dat juist makkelijker. Mannen zijn over het algemeen recht toe, recht aan.'

vijfjarenplanning

'Of het alleen op de HR is of op alle scholen weet ik niet, maar het is me opgevallen dat het moeilijk is hier een vijfjarenplanning te maken. Er is afgelopen jaar bijvoorbeeld binnen een paar maanden besloten dat de HR elf instituten moet gaan tellen. En neem financiën en de studentenregistratie: Afgelopen september hebben we deze diensten verhuisd, nu is besloten dat ze bij elkaar komen. Zoiets is van tevoren niet ingecalculeerd en dat is voor de facilitaire dienst af en toe best moeilijk. Daar moet je flexibel mee kunnen omgaan; ik heb hier veel geleerd maar flexibel zijn kun je of kun je niet. Zelf vind ik het vooral een uitdaging om zulke problemen op te lossen.'